

Omraam Mikhaël Aïvanhov

FORȚA SEXUALĂ

sau

DRAGONUL ÎNARIPAT

Articol I. Cap. 1 – Dragonul înaripat

În toate tradițiile populare, în povești, mitologii, găsim imaginea șarpelui sau a balaurului (dragonului), a cărei simbolistică este aproape identică de la o cultură la alta. Nenumărate povești vorbesc de un balaur care a prins o prințesă frumoasă, inocentă și pură, pe care o ține prizonieră într-un castel. Săraca prințesă, plânge, zace în suferință și roagă Cerul să-i trimită un salvator. Dar, unii după alții, cavalerii care se prezintă pentru a o elibera sunt devorați de balaur, care pune mâna pe bogățiile lor și le îngrămădește în subteranele castelului. În fine, într-o zi, sosește un cavaler, un prinț mai nobil, mai frumos și mai pur decât alții, căruia un magician i-a revelat secretul pentru a-l învinge pe balaur: care e slăbiciunea sa, în ce moment și de ce manieră poate fi legat fedeleș sau poate fi rănit... Și iată că acest prinț privilegiat, bine înarmat și instruit obține victoria: reușește să elibereze prințesa, și ce de sărutări își dau! Toate comorile care sunt acolo, îngrămădite de secole în castel vor fi ale cavalerului, ale acestui frumos prinț care a ieșit victorios din luptă grație cunoștințelor și purității sale. Apoi, amândoi, urcați pe balaur, condus de prinț, își iau zborul în spațiu și străbat lumea.

Aceste povești pe care le credem, în general, destinate copiilor sunt în realitate povești inițiatice, dar pentru a le putea interpreta trebuie cunoscută știința simbolurilor. Balaurul nu este altceva decât forța sexuală. Castelul este corpul omenesc. În castel suspină prințesa, adică sufletul, pe care forța sexuală, rău stăpânită, îl ține prizonier. Cavalerul e Eul, spiritul omului. Armele de care se servește pentru a-l învinge pe balaur reprezintă mijloacele de care dispune spiritul: voința, știința de a stăpâni această forță și de a o utiliza. Deci, odată stăpânit, balaurul devine servitorul omului, îi servește ca mijloc

pentru a călători în spațiu. Pentru că balaurul are aripi. Deși e reprezentat cu o coadă de șarpe – simbolul forțelor subterane – el posedă de asemenea și aripi. Ei da, e clar, e simplu, e limbajul etern al simbolurilor.

Găsim o variantă a acestei povești în istoria lui Tezeu care, grație firului pe care i l-a dat Ariadna, a putut să se orienteze traversând labirintul, omorându-l pe Minotaur și găsind ieșirea. Minotaurul este o altă reprezentare a forței sexuale, taurul puternic și prolific, deci natura inferioară pe care trebuie să o înhălmăm pentru a lucra pământul ca un bou. Labirintul are aceeași semnificație ca și castelul: este corpul fizic, și Ariadna reprezintă sufletul superior care conduce omul spre victorie.

În tradițiile evreiești și creștine balaurul e asimilat Diavolului, și Diavolul, cum se spune, miroase a sulf. Toate aceste produse inflamabile ca: benzina, petrolul, praful de pușcă, aceste amestecuri de gaze care produc flăcări și explozii, toate acestea reprezintă, în natură, Balaurul care scuipă în foc. Acest balaur, care există de asemenea și în om, e comparabil cu un combustibil. Dacă omul se știe servi de acesta, el va fi propulsat spre înălțimi, dar dacă nu știe, pentru că e ignorant, neglijent sau slab, va fi ars, făcut cenușă sau căzut în abis.

Articol II. Cap. 2 – Dragoste și sexualitate

I.

Întrebare: „Maestre, vreți să ne spuneți care este diferența dintre dragoste și sexualitate și cum putem utiliza sexualitatea în viața spirituală?”

Iată o problemă foarte interesantă, care atinge ceea ce e mai important în viață și privește pe toată lumea. Da, pe tineri și pe bătrâni...

Eu nu susțin că sunt calificat să răspund la toate aceste întrebări pe care le ridică această problemă. Ceea ce îmi e particular, este că îmi place să văd lucrurile dintr-un anumit punct de vedere și mi-am consacrat întreaga viață formării acestui punct de vedere. Vă voi spune de la început două vorbe înainte de a începe să mă criticați spunând: „Oh, la, la! Eu am citit cărți despre dragoste și

sexualitate unde se spuneau foarte multe lucruri. Ce ignorant e acest instructor!" Ei da, sunt ignorant, de ce nu? Dar cei care au scris aceste cărți nu aveau punctul meu de vedere și nu au înțeles această problemă cum o înțeleg eu. Dacă vrei, poți să vă informați citind tot ceea ce psihanaliștii și medicii au scris despre sexualitate, dar eu vreau să vă aduc spre un alt punct de vedere necunoscut până acum.

Care e acest punct de vedere? Mă amuz câteodată ilustrându-l prin imaginea următoare. Un profesor ce a urmat trei sau patru universități lucră în laboratorul său unde face tot felul de cercetări și experiențe... Dar iată că fiul său de doisprezece ani care se joacă în grădină e cocoțat într-un pom și de sus strigă: „Tată, îi văd pe unchiul și mătușa venind... „Tatăl, care nu vede nimic, îl întreabă: „La ce distanță sunt? Ce aduc?" Și copilul îi dă toate informațiile. În ciuda întregii sale științe, tatăl nu vede nimic, în timp ce copilul, mic și ignorant, e capabil de a vedea departe, numai pentru că punctul său de vedere e diferit: e urcat foarte sus, în timp ce tatăl său a rămas jos.

Evident, aceasta nu e decât o imagine, dar ea vă va face să înțelegeți că deși e util să aveți facultăți intelectuale și cunoștințe, punctul de vedere este și mai important. Dacă observăm Universul din punctul de vedere al Pământului sau al Soarelui obținem rezultate diferite. Toată lumea spune: „Soarele se ridică, soarele coboară...". Da, e adevărat, dar e fals. E adevărat din punctul de vedere al Pământului; din punct de vedere geocentric aveți dreptate. Dar din punctul de vedere heliocentric, solar, e fals. Toți privesc viața din punctul de vedere al pământului, și evident, din acest punct de vedere, au dreptate. Ei spun: „Trebuie să mâncăm, să câștigăm bani, să profităm de plăceri...". Dar din punctul de vedere solar, adică din punctul de vedere divin, spiritual, ei ar vedea altfel lucrurile. Și acesta este punctul meu de vedere, care îmi permite să vă prezint natura dragostei și sexualității într-o altă manieră.

La prima vedere, pare dificil de separat sexualitatea

de dragoste. Totul vine de la Dumnezeu și tot ceea ce se manifestă prin intermediul omului ca energie este, la origine, o energie divină: dar această energie produce efecte diferite după conductorul prin intermediul căruia se manifestă. Putem să o comparăm cu electricitatea. Electricitatea e o energie a cărei natură o ignorăm, dar de îndată ce trece printr-o lampă devine lumină, cu toate că ea nu este lumină. Trecând printr-un reșou, ea devine căldură; trecând printr-un electromagnet, ea devine magnetism; trecând printr-un ventilator, ea devine mișcare. În același fel, există o forță cosmică originală care ia acel sau acel aspect urmând organul omului prin intermediul căruia se manifestă. Prin intermediul creierului, ea devine inteligență, raționament, prin intermediul plexului solar sau centrului Hara, ea devine senzație și sentiment; când trece prin sistemul muscular, ea devine mișcare; și când trece, în fine, prin organele genitale, ea devine atracție pentru celălalt sex. Dar e tot timpul aceeași energie.

Energia sexuală vine, deci, de foarte sus, dar trecând prin organele genitale, ea provoacă senzații, o excitație, o dorință de apropiere, și se poate ca în aceste manifestări să nu existe de loc dragoste. Așa este la animale. În anumite perioade ale anului se acuplează, dar o fac din dragoste? Adesea, ele se sfâșie între ele și la unele insecte cum este călugărița sau la anumiți păianjeni, femela mănâncă masculul. Este aceasta dragoste? Nu, este sexualitate pură. Dragostea începe când această energie atinge în același timp și alți centri în om: inima, creierul, sufletul și spiritul. În acel moment, această atracție, această dorință de a se apropia de cineva este luminată de gânduri, sentimente, un gust estetic; nu se mai caută o satisfacție pur egoistă în care nu se mai ține seama de loc de partener.

Dragostea, e sexualitatea, dacă vrei, dar lărgită, iluminată, transformată. Dragostea posedă atâtea nuanțe și manifestări pe care nu putem nici măcar să le enumerăm sau să le clasăm. Se întâmplă, de exemplu, că

un bărbat iubește o femeie tânără și drăguță, dar fără a fi cu adevărat atras fizic de ea: el vrea mai mult să o vadă fericită, sănătoasă, instruită, bogată, bine plasată în societate etc... Cum se explică aceasta? Nu e numai sexualitate, ci dragoste; este, deci, o gradație superioară. Dar trebuie să intre un pic de sexualitate în această dragoste, altfel s-ar putea pune întrebarea: de ce acest bărbat nu s-a atașat de o altă persoană, de o femeie bătrână și urâtă, sau de un alt bărbat? Da, dacă analizăm, vom descoperi cel puțin un mic grad de sexualitate.

Sexualitatea... dragostea... nu e decât o chestiune de nuanțe. De vreme ce nu vă opriți numai asupra unor senzații fizice grosiere, ci simțiți nuanțele superioare ale acestei forțe cosmice ce vă învăluie, aceasta este dragostea, și comunicați cu regiuni celeste. Dar câți oameni, o dată dorința lor îndeplinită se părăsesc sau încep să se bată! Ceea ce contează pentru ei este numai să se descarce, să se debaraseze de o tensiune, și dacă după un anumit timp această energie se acumulează din nou în ei, devin din nou surâzători și tandri, dar în singurul scop de a-și satisface din nou animalitatea. Ce dragoste e aici?

Avem nevoi, dorințe și e normal, mai ales când suntem tineri. Natura, care a prevăzut totul, a găsit că e necesar pentru propagarea speciei. Dacă bărbatul și femeia ar fi rămas reci unul față de celălalt, dacă s-ar fi scăpat de aceste impulsuri și de aceste instincte, ar fi fost sfârșitul umanității. Deci natura e cea care împinge creaturile a se apropia fizic, dar dragostea, este altceva.

Putem spune că sexualitatea e o tendință pur egocentrică care împinge ființa umană a căuta numai plăcerea sa, și aceasta o face să fie crudă, pentru că nu se gândește de loc la altul, nu caută decât să se satisfacă. În timp ce dragostea, adevărata dragoste se gândește în primul rând la fericirea altuia, e bazată pe sacrificiu: sacrificiu de timp, de forțe, de bani, pentru a ajuta pe altul, pentru a-i permite să înflorească și să-și dezvolte toate posibilitățile. Și spiritualitatea începe acolo unde dragostea începe să domine sexualitatea, unde ființa

umană devine capabilă să smulgă ceva din ea însăși pentru binele alteia. Cât timp nu suntem capabili de ori ce fel de sacrificii, nu este vorba de dragoste. Când un bărbat se aruncă asupra unei fete, se gândește la răul pe care i l-ar putea face? Nu, și e gata să o omoare pentru a-și satisface instinctele. Pentru că aceasta e sexualitatea, un instinct pur bestial.

Veți spune: „E evident, nu e nimic divin în ea!” Ba da, sexualitatea este de origine divină, dar cât timp ființa umană nu știe să se stăpânească, manifestările sale nu sunt, evident, divine. Ce este bun în sexualitate este că ea are rol în perpetuarea speciei, dar dacă nu o orientăm decât spre plăcere, e o risipă.

În zilele noastre, s-au inventat lucruri de neconceput în acest domeniu. Există pilule, desigur, dar se vând de asemenea un număr de produse și obiecte pe care nici nu vreau să le numesc. Nu mai e vorba, aici, de perpetuarea speciei, ci exclusiv de plăcere.

Nu mă voi opri asupra acestei probleme pentru a discuta dacă aceste lucruri trebuie să existe sau nu. În stadiul actual al umanității, chiar și moraliștii, chiar și oameni religioși au găsit necesar, inevitabil ca ele să existe, pentru că natura inferioară, natura animală din om este așa de puternică încât, dacă nu o lăsăm să se manifeste, ea va produce fenomene și mai nefaste. Deci, nu vreau să discut despre acestea, spun numai că e păcat că nu se instruiesc oamenii asupra avantajelor de a controla această energie și de a o utiliza într-un scop divin, pentru munci spirituale, în loc de a avea nevoie de tot felul de produse pentru a se îmbuibă de plăceri.

În manifestările lor exterioare, nu există deloc diferență între dragoste și sexualitate: sunt aceleași gesturi, aceleași săruturi... Diferența există în direcția pe care o iau energiile. Când sunteți împins numai de senzualitate, nu vă preocupați de loc de cealaltă persoană, în timp ce dacă o iubiți, nu vă gândiți decât de a o face fericită. Sexualitatea și dragostea nu se deosebesc deci în planul fizic, ci numai în planul invizibil, psihic, spiritual. Și

cum? E exact ceea ce vreau să vă revelez.

Toți cei care au studiat problema sexualității, psihologii, psihiatri, sexologii, nu au descoperit ceea ce se petrece în domeniul subtil, eteric, fluidic în timpul actului sexual. Ei știau că se produc excitații, tensiuni, emisii, și le-au clasat. Dar ceea ce nu știu, este că, atunci când e vorba de sexualitate pur fizic, biologic, egoist, se produc în planurile subtile tot felul de erupții vulcanice care se manifestă prin forme grosiere, emanații foarte îngroșate cu culori șterse, arse, unde predomină roșul, dar un roșu urât... Și toate aceste emanații se scufundă în pământ unde creaturi tenebroase așteaptă să se ospăteze cu aceste energii vitale. Acestea sunt creaturi puțin evolute care se hrănesc adesea după îndrăgostiți. Sunteți mirați, dar acesta e adevărul: îndrăgostiții dau adevărate festinuri lumii invizibile.

În trecut, cu ocazia unei nașteri, unei căsătorii sau unei victorii, regii și prinții dădeau festinuri publice care durau mai multe zile. Atunci, toți XXX, XXX, dezmoșteniții veneau să se ospăteze pentru că se dădea de mâncare la toată lumea. Și vedeți, e același fenomen care se repetă, dar sub o formă pe care știința nu a descoperit-o încă. Când un bărbat și o femeie se atrag, se iubesc și se unesc, ei dau de asemenea un festin, care e oferit public în fața a multor altor creaturi. Chiar dacă unirea lor rămâne secretă, ei primesc vizite din lumea invizibilă, și din păcate aceștia sunt larve, elementali care vin să se ospăteze pe cheltuiala lor și să absoarbă tot, pentru că în aceste efuzii nu au decât foarte puține elemente pentru suflet, pentru spirit, pentru partea divină.

Iată pentru ce schimburile pe care le fac îndrăgostiții le aduc rar mari beneficii; din contră, chiar sărăcesc: în privirea lor, în culoarea feței lor, în mișcările lor și în tot felul lor de a fi apare ceva care nu mai e așa de viu și luminos. Aceasta e din cauză că dragostea lor, încă inferioară, a atras creaturi tenebroase. De ce nu au putut invita spirite ale naturii sau chiar îngeri și spirite luminoase care au de asemenea nevoia de a se hrăni?

Când un mag vrea să facă un ritual, el începe prin a trasa un cerc în jurul său pentru a se proteja, iar spiritele răufăcătoare care sunt acolo, în jurul său, îl amenință, vor să se hrănească cu el, vor să-l fulgere, dar nu pot intra, pentru că în acest cerc magul stă ca într-un adăpost, ca într-o fortăreață. Dar bărbații și femeile nu au fost învățați cum să se protejeze de entitățile tenebroase, și aceasta m-a determinat să spun într-o zi ceva foarte îndrăzneț: că la originea tuturor nenorocirilor umanității se află dragostea inferioară a bărbaților și femeilor. Din cauza acelor care fac dragoste ca animalele, într-un fel stupid, dezgustant, infernal, se produc războaiele și epidemiile, pentru că dau astfel materiale tuturor spiritelor doritoare să facă rău umanității, le hrănesc, le întăresc. Dacă bărbații și femeile ar ști asta, ar fi cu adevărat triști și necăjiți și le-ar fi rușine de ce au făcut, și ar încerca să învețe cum să iubească.

Spiritualizarea dragostei este condiția venirii Împărăției lui Dumnezeu. Deci, cei care și-au dat seama, cei care au un înalt ideal de dragoste, știu că pot servi Împărăția lui Dumnezeu cu această energie care este forța sexuală; când se iubesc, când se îmbrățișează o fac cu ideea de a consacra această dragoste la realizarea a ceva divin. În acel moment, ei produc emanații de o asemenea frumusețe că îngerii înșiși sunt mirați, uimiți și vin să le aducă cadouri.

Deci, repet, oricare ar fi natura dragostei voastre, gesturile pe care le faceți sunt aceleași: va trebui să vă apropiați de ființa pe care o iubiți, să o îmbrățișați, să o mângâiați; nimic nu se va schimba; diferența este în ceea ce puneți în aceste gesturi, și aceasta contează. Cineva spune: „Ah! Am văzut un băiat îmbrățișând o fată!” și îi condamnă. Cerul nu vede lucrurile așa, el privește ceea ce au pus în sărutările lor: dacă își dau ceva frumos, pur, Cerul îi recompensează. Pe pământ ei pot fi condamnați de către ignoranți, dar în înalt, ei sunt recompensați.

Dacă puneți în dragostea voastră viața eternă, imortalitatea, puritatea, lumina, și dacă acel pe care îl

iubiți crește, avansează și înflorește grație vouă, atunci e dragoste adevărată, pentru că dragostea adevărată ameliorează totul. Dar dacă iubiți pe cineva și persoana în cauză începe să se periclitizeze, trebuie să vă puneți întrebări asupra calității sentimentelor voastre și să vă spuneți: „Am aprins această ființă. Înainte era splendidă și acum, e o ruină”. Nu aveți deci de ce să fiți mândru, și trebuie să încercați să reparați erorile ce le-ați făcut.

Dragostea voastră trebuie să facă să crească o ființă. Și aceasta se întâmplă numai când o vedeți înflorind grație dragostei voastre și atunci puteți fi fericit și mândru, și să mulțumiți Cerului că ați reușit să o ajutați și să o protejați. Dar în general nu se preocupă de aceste lucruri, și astfel vin și îmi spun: „O iubesc, o iubesc!...”

— Da, răspund eu, știu că o iubiți, dar ca o găină pe care o puneți în cratiță pentru a o mânca: o iubiți, o devorați, și s-a terminat”. Nu, dragostea nu trebuie niciodată să devoreze, să aprindă ființele... Vedeți, dragostea pe care o înțeleg eu e foarte diferită de tot ceea ce mulțimea sau tinerețea, care nu sunt încă luminate, pot să-și imagineze.

Oamenii nu știu să iubească, și apoi, pentru a se justifica, îmi spun: „Maestre, nu cunoașteți natura umană, ea e teribilă!” Ah bine, eu nu cunosc natura umană!... Dar le răspund că pe cât au făcut ca această natură umană să fie greu de îmblânzit, la fel pot să o cumințească, să o înnobileze. Ei nu au făcut eforturi în trecut, și acum, bineînțeles, au moștenit o natură foarte dificilă. Iată cum se explică aceasta; e greșeala lor, nu are rost să se justifice. Mulți decid să nu mai facă eforturi pentru că, pasămite, e imposibil de se schimba. Ba da, e posibil. Și de acum înainte, chiar dacă veți întâlni mari obstacole, va trebui să vă puneți: „Maestrul ne-a vorbit de această dragoste și vreau să ajung să o cunosc”. De ce obiectați tot timpul că realitatea este diferită de ceea ce vă prezint? Iată, realitatea, cum poate acest cuvânt scuza totul! Dar există realități și realități.

Eu nu neg că sexualitatea e o realitate, dar de ce să

ne oprim la această realitate atât de grosieră, inferioară? Există o altă nuanță a realității care e de asemenea reală, dar mai subtilă. Unele ființe au ajuns să sesizeze și să trăiască această realitate, și acum, pentru nimic în lume nu puteți să le convingeți să o abandoneze pentru a se reîntoarce, ele nu o vor. Dar ceilalți, din păcate, pentru nimic în lume nu puteți să-i convingeți să încerce să se lărgească, să ridice gradul iubirii lor; ei neglijează toate aceste adevăruri care ar putea să-i salveze, continuă să coboare spre animalitate, și astfel, evident, ei vor fi dezaxați, sfâșiați. E normal, dragostea lor nu putea fi minunată decât pentru câteva minute; apoi, doar scrum și cenușă. Se spune: „A fost atât de frumos...”. Da, a fost dar nu mai este și aurul a devenit plumb. În timp ce dragostea cerească rămâne veșnic de aur, nimic nu o poate oxida.

Omul are o ereditate împotriva căreia trebuie să lupte; de mii de ani specia omenească și-a făcut despre dragoste o anumită părere care s-a înregistrat în celulele noastre și pe care e greu să o ștergi. Dar nu înseamnă că, pentru că nu o puteți face de pe o zi pe alta, nu trebuie să credeți ce spun marii Maeștri. Dacă nu vă reușește această schimbare înseamnă doar că sunteți deformat sau slab, nu că ați fost înșelat de Inițiați.

Câtă vreme aveți tendințe inferioare, sunteți obligat să le satisfaceți, dar aceasta nu trebuie să vă împiedice să credeți că e posibilă o îmbunătățire. Și în ziua în care veți reuși să vă dezvoltați alte tendințe, sublimе, divine, veți înnota în oceanul Iubirii cosmice, pe când înainte nu vă hrăneți decât cu câteva picături împrăștiate pe ici, pe colo (și acestea găsite după o viață de decepții și nenorociri!). Acum, că sunteți scufundat în acest ocean cosmic, puteți să beți, nu mai aveți nevoie să mergeți să furați câteva picături de iubire de la ceilalți.

Știu că ceea ce spun va fi de neînțeles pentru unii. Dar să facă ce pot, cu speranța că, în câteva încarnări, ei vor ajunge să-și transforme dragostea. Nu trebuie să se sinucidă! Pentru cei care au lucrat deja în alte încarnări, e mai ușor să ajungă să se mulțumească cu foarte puțin în

planul fizic, și după aceea chiar să se elibereze complet și să guste dragostea în înalt, în planul spiritual.

Evident, ființele care sunt capabile de aceasta sunt foarte rare. Câți oameni religioși au făcut legământ de castitate fără să știe bine în ce se angajează! Erau foarte tineri, nu se cunoșteau, nu cunoșteau deloc natura umană și într-o zi, când instinctele și pasiunile li s-au revelat, au fost copleșiți. Ce tragedie! Da, ce de tragedii în mănăstiri pentru bărbați și femei! Ar fi fost mai bine să se căsătorească și să aibă copii, decât să se frământa, acolo, într-o mănăstire fiind, așa-zisă, logodnica lui Iisus, neîncetând să facă în imaginația lor adultere cu toți ceilalți. În acest caz, e mai bine să iasă din mănăstiri. Domnul e mult mai îngăduitor, El nu a cerut nimănui să se consacre absolut Lui dacă trebuie să trăiască torturi pentru aceasta. El preferă mai bine să avem o soție - sau un soț - și copii, decât să trăim o viață dezaxată, dezordonată și să tulburăm atmosfera prin toate aceste dorințe neîndeplinite.

Chiar sfinții și sfintele au fost frământate toată viața lor de forța sexuală, și e degeaba dacă, la sfârșit, n-au găsit pacea. Sfânta Tereza d'Avila a fost foarte pasională. Și chiar despre Sfânta Tereza a Copilului-Iisus nu se știe cum a trăit, nici ce tentații a avut de traversat. Ea nu era cum a fost prezentată, o fată mică, cu o față tandră și delicată. Nu, natura sa era tare și puternică. Eu, o admir foarte mult, o iubesc mult, dar nu sunt de acord cu maniera inexactă în care e prezentată sub pretextul de a salva situația.

II.

Mulți sfinți și sfinte au fost foarte ardenți până în ultimul minut, și nu a fost rău, ci din contră. Cei care știu să utilizeze forța sexuală sunt cei mai bogați și mai privilegiați, pentru că această forță e o binecuvântare. Mulți oameni, foarte credincioși, au vrut să se sinucidă pentru că simțeau această ardoare în ei și se credeau blestemați. Nu au înțeles nimic, și din păcate Biserica nu explică nimic despre acest subiect. În Inițiere, se prezintă

lucrurile altfel. Forța sexuală e un dar al lui Dumnezeu, trebuie numai să știm să o utilizăm. Țările care au mult cărbune și petrol în subsol devin arhimiliardare pentru că știu să utilizeze aceste bogății. Iar cei care nu știu să le utilizeze pe acestea se ard. La fel, forța sexuală e o energie pe care omul trebuie să învețe să o utilizeze pentru a lumina, a încălzi și a face ca totul să funcționeze în interiorul său.

Dar oamenii sunt atât de departe de adevăr că, atunci când văd o tânără fată sau un băiat tânăr care posedă mult din această forță, sunt gata să le-o reproșeze. Ca și cum acești tineri ar trebui să nu simtă nimic! Ca și cum ar fi trebuit să fie morți!... Iată ideile adulților, și în loc să îi ajute, ei vor să-i strice și să le bareze drumul, nimeni nu le va spune: „Bravo, băiatul meu! Ești privilegiat să ai această bogăție... Trebuie numai să știi că, dacă nu ești inteligent, chiar această bogăție va fi cauza tuturor nenorocirilor”. Iată ce trebuie să-i spunem, dar în loc de aceasta, îl plângem, îl criticăm; și când vedem un băiat rece, ne bucurăm, Dar ce va face el cu răceala? Nimic! Eu, de asemenea, am fost educat astfel, și chiar mai rău ca voi. Dacă ați ști cum eram educați în Bulgaria la începutul secolului! De aceea mulțumesc Cerului de a fi avut lumina acestui învățământ.

Și acum, dacă sunt tinere fete și tineri băieți care au venit astăzi să mă asculte pentru prima dată, îmi permit să mai adaug încă câteva cuvinte pentru a-i ajuta. Credeți, poate că povestesc prea multe lucruri scabroase... Oh, la, la, dar aceasta-i nimic! Dacă ați ști ceea ce tinerii sunt pe cale să asculte și să învețe, de ce vorbesc ei, de ce se ocupă, ați fi stupefiați. Chiar și micuții de doisprezece sau treisprezece ani își povestesc tot felul de istorii! Ce vă spun eu, e nimic pe lângă acestea...

Într-o zi am primit vizita unei tinere fete, era drăguță, simpatcă și după manierele sale se vedea că este bine educată. Dar iată că mi-a mărturisit că era foarte nefericită fiindcă era obsedată de o imagine: în tot ce privea, florile, fructele, obiectele și chiar tavanul, nu vedea

decât sexul masculin. Și cum era credincioasă, catolică, se simțea realmente vinovată, respinsă de Cer și căzută în păcat.

Când am auzit-o, am început să râd. Ea m-a privit puțin mirată și i-am răspuns: „Ascultați-mă, nu e nimic grav, nu este nimic rău în tot ce mi-ați relatat. Este natural, este normal, sunt lucruri care se întâmplă tuturor, mai mult sau mai puțin, bineînțeles, dar nu aveți de ce să disperați. Natura se ocupă de propagarea speciei și ea creează aceste reprezentări și la femeie pentru ca genul uman să nu se stingă. Dar trebuie știut cum să acționăm, cum să utilizăm aceste imagini, dacă nu, vedeți în ce stare v-au adus...

Iată deci ce trebuie să faceți de aici înainte. Când vi se întâmplă să vedeți această imagine, în locul unui fruct sau a unui obiect, în loc să vă mâhniți, priviți liniștită... Dar nu vă opriți prea mult timp pentru că se pot trezi anumite dorințe și pentru a vă consola se recurge la gesturi și așa mai departe... Deci pentru ca acestea să nu se producă, deveniți puțin filosof, adică începeți să vă gândiți la Inteligența care a supravegheat formarea acestor organe. Reflectați, meditați, sunteți impresionată de Inteligența care a creat lucruri perfecte, și ați uitat tentația care v-o puteau aduce. În timp ce, dacă vă cufundați în această obsesie, nu veți mai ieși. Luați această imagine ca pe un punct de plecare, capabilă să vă propulseze până la sursă. Dacă nu aveți acest punct de plecare, cum veți ajunge la predestinarea voastră, în înalt? Dar țineți bine minte, nu le luați decât ca pe niște puncte de plecare, altfel veți ajunge să vă scufundați și vă veți pierde. Trebuie numai să le utilizați”.

„Din nefericire, oamenii nu știu să meargă mai departe de lumea formelor pentru a reflecta și a se minuna. Ei nu știu că această minunare, chiar, îi va salva. Veți spune: „Dar ce mi se întâmplă? Este înfricoșător, este dezgustător”, și asta vă pierde. Înlocuiți aceste concepții învechite și nu mai spuneți „Este înfricoșător” ci „Ce frumusețe! Ce splendoare! Câtă inteligență! Cum a putut

natura să formeze un lucru extraordinar, ca acesta?" Sunteți impresionată, și vă regăsiți echilibrul și pacea!" Iată ce i-am spus acestei tinere și ea a plecat foarte fericită.

Dumnezeu a făcut bine ceea ce a făcut, atunci de ce să vrem să-i mutilăm creația? Unii se comportă față de sexualitate ca și cum Dumnezeu a făcut rău lucrurile... Ei bine, acela care e grav, va fi pedepsit. Trebuie să fim cuprinși admirație în fața a tot ce a creat Dumnezeu, pentru că El știa de ce o face. Nu noi trebuie să judecăm. Ce filosofie caraghioasă se dă oamenilor! Veți spune că aceasta este pentru a-i ține în puritate, în castitate... Dar chiar aceasta îi împinge să calce toate legile purității, pentru că cu cât li se prezintă lucrurile ca diabolice, infernale, cu atât mai mult îi incită să le vadă și să le guste!

Credeți că condamnând tot ce atinge sexul ca urât și dezgustant, nimeni nu se va mai interesa și nu va mai practica nimic?... Dar atunci, cum se face că majoritatea bărbaților care găsesc aceasta dezgustător se tăvălesc zi și noapte în aceasta. Aceasta nu a împiedicat nimic, dimpotrivă. Baudelaire a spus că acolo unde simțim că comitem o crimă simțim cea mai mare plăcere. Da, pentru că știm că e interzis, e criminal, plăcerea crește. Aceasta poate să fie adevărat sau poate să fie fals, nu vreau s-o discut, dar am spus-o numai pentru a vă arăta că a abuza de sex nu a fost niciodată o soluție, în timp ce dacă gândiți altfel, veți fi ajutați.

Singura soluție a problemei sexualității este în felul în care bărbații și femeile privesc acest lucru. Cauza tuturor dezordinilor, tuturor nestăpânirilor, este că bărbații n-au înțeles niciodată cum să considere femeile, dar nici femeile cum să-i considere pe bărbați. Dacă bărbatul consideră femeia ca o femelă, ca o Mesalină, ca un obiect al plăcerii, el își determină deja comportamentul și va fi obligat să dea o ieșire tendințelor sale pasionale. Dar dacă o consideră ca pe o divinitate, sentimentele sale, comportamentul său va fi schimbat.

Iisus a spus: „Fie să ți se facă după credința ta”. Da, lucrurile devin într-un fel sau altul după maniera de a le considera. E o lege magică pe care umanitatea trebuie de acum înainte să o cunoască. Se crede că se poate schimba forma dragostei fără să se schimbe maniera de a-l considera pe acel sau aceea pe care îi iubim... Nu, e imposibil. În dragoste e foarte dificil să schimbi formele de expresie. Dar schimbând felul vostru de a considera o ființă acționați asupra voastră, asupra sentimentelor voastre, asupra tendințelor voastre, deci asupra manifestărilor dragostei voastre. Eu așa fac, consider femeia ca o divinitate. Veți spune: „Biet bătrân, cât de departe ești de adevăr! Dacă ai ști ce este femeia!...”. Și credeți că nu știu? Dar nu vreau să mă gândesc la asta, eu nu vreau să știu nici ce e ea, nici ce ar putea fi, și aceasta mă ajută, o fac pentru mine. Dacă credeți că nu știu ce este femeia! Am toate motivele să o consider ca o ființă înspăimântătoare, dar nu are importanță, eu vreau ca ea să reprezinte pentru mine o divinitate. O consider deci ca o divinitate și eu sunt în beneficiu: dacă ați ști ce simt și ce descopăr! Acest punct de vedere conține o întreagă filosofie...

Acum câțiva ani, a venit să mă vadă un medic, grosolan, burtos, și a început să-mi vorbească despre femei. Și știți ce mi-a spus? El mi-a spus: „Femeia, nu e decât un vagin”. Am rămas siderat, da. Spuneți-mi la ce servește să ai concepții așa prozaice. E în parte adevărat, desigur, nu putem nega faptul că ființa umană posedă intestine și tot felul de organe care nu sunt tocmai estetice. Dar aceste intestine, aceste funcții un pic grosiere, bărbații sau femeile nu sunt decât atât? Oamenii confundă totul. Ființa umană e obligată să aibă un corp fizic cu organe adaptate la cutare sau cutare funcție, dar e departe de a fi așa cum apare fizic. Bărbatul, femeia nu se reduc la organe, sunt ființe care gândesc și simt, ființe care au un suflet și un spirit.

Ce bucurie poate să aibă un bărbat gândindu-se că femeia nu e decât un organ? Toată viața sa psihică e

irosită. Acel medic nu era deloc psiholog: nu a studiat cum gândurile influențează starea noastră interioară. Pe când pe mine mă interesează tocmai de a ști cum se reflectă asupra mea ceea ce gândesc... Și prefer să mă gândesc la femeie ca la o divinitate. Veți spune: „Dar nu e adevărat!” Da, poate aveți dreptate, dar nu mă interesează și adevărul vostru este lucrul cel mai dăunător. Eu, trăind în iluzii și minciuni – presupunând că acestea sunt iluzii și minciuni – sunt omul cel mai fericit. Eu consider că toate femeile sunt divinități, ca un aspect al Mamei Divine, și atunci știți voi ce fericire, ce bucurie simt numai la gândul că există femei pe pământ, e nemaipomenit!... Credeți că aș mai fi venit să vă țin conferințe dacă gândeam ca acel medic? N-aș mai fi avut dorit să vă văd, să vă vorbesc.

Atunci, afacerea aceasta merge departe! Și voi, de asemenea, trebuie să vă schimbați concepțiile. Bărbații trebuie să-și schimbe concepțiile despre femei, iar femeile concepțiile despre bărbați, dacă nu porțile evoluției le sunt închise; orice ar face, nu vor face niciun progres. Pentru femei, bărbatul trebuie să fie o divinitate.

Nu trebuie să uităm niciodată că ființa umană posedă două naturi: o natură inferioară, animală, și o natură superioară, divină, pe care le numesc personalitate și individualitate. Cunoscând aceste două naturi, discipolul unei școli inițiatice se întreabă tot timpul cum poate hrăni individualitatea în el și în ființele pe care le iubește. Aceasta e adevărata dragoste.

Dar să ne oprim asupra felului în care oamenii obișnuiesc să procedeze pentru a-și câștiga partenerul. Fie că e vorba de un bărbat sau o femeie, trebuie îmbunat, trebuie făcute complimente, flatată vanitatea sa, adică trebuie atinsă personalitatea sa, dacă nu, știm că nu vom obține nimic. Deci, amândoi știu cum să o facă: prin gesturi, cuvinte, cadouri, se adresează mereu personalității celuilalt. Când e vorba să le trezească celor iubiți toate facultățile sublimе, ideale, luminoase, perfecte și de a le hrăni, măcar cu un cuvânt, cu un surâs, cu o privire... ei nu știu nimic. Dar pentru a excita și a declanșa

tot ceea ce le permite să-și potolească nevoile lor inferioare, aici sunt savanți. De aceea dragostea umană nu se exprimă încă decât într-un fel animal, instinctiv, pasional; e foarte rar să găsești un element de poezie, de miraculos.

Rolul Științei inițiatice este de a arăta oamenilor cum pot să hrănească natura superioară în ființele pe care le iubesc. Ceea ce vă voi spune va părea poate, bizar și mă întreb dacă mă veți înțelege, dar vă voi spune de îndată. Să presupunem că o femeie își ține iubitul în brațe: evident îi spune: „Dragul meu Andrei...”. sau „Dragul meu Ion”. sau „Dragul meu Pomponel...”, pentru că, înțelegeți, trebuie ca el să audă pronunțându-i-se numele, pentru ca personalitatea sa să se poată bucura gândindu-se: „Ah! Cât mă iubeste!...”. Și astfel ea trimite toate energiile sale în prăpastia personalității lui. Dar imaginați-vă acum că cei doi cunosc natura personalității și individualității, sunt instruiți în Știința inițiatcă: când femeia își va îmbrățișa iubitul ea va spune: „O, Tată Ceresc!...”. Și iubitul său va fi fericit de a fi devenit un conductor al energiilor ei care urcă până la Tatăl Ceresc! Și el, de asemenea, îmbrățișând-o se adresează prin intermediul ei Mamei Divine, energiile lui se îndreaptă la fel spre Cer.

În loc să-și limiteze schimburile în partea inferioară, unde nu știm niciodată ce putregaiuri și fermentații dăm sau absorbim, trebuie ca bărbatul și femeia să se lege la sursa care este Dumnezeu. Da, trebuie să se lege la această sursă a perfecțiunii și nu la o ființă limitată și imperfectă ca ei. Iată un bărbat care spune unei femei: „Dragă, te voi face fericită”. Îl privești: e slab, ignorant și nefericit, cum o va face fericită? Numai legându-se și unul și altul la Tatăl Ceresc și la Mama Divină pot absorbi forțe din aceste rezervoare inepuizabile, pot absorbi o dragoste pură, incoruptibilă, și se vor simți adăpați, luminați, reîmprospătați, întineriți, fericiți. Trebuie să știm să creăm și să menținem fără încetare legătura cu dragostea divină. Tot ceea ce facem trebuie să fie cu bun simț, purificat, consacrat, sfânt pentru a servi o idee grandioasă:

Împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea Sa.

Iată cunoștințe pe care oamenii nu le posedă. Ei nu servesc decât personalitatea lor și a altora și cum personalitatea are rădăcini subterane, ea îi antrenează spre abis. Dar, e dificil să schimbi punctul de vedere al oamenilor. Au obiceiuri vechi pe care le repetă fără încetare: ei își satisfac fără încetare personalitatea și nu dau nimic individualității lor care rămâne înfometată.

Din păcate, personalitatea care primește o cantitate de lucruri zilnic deși poftele-i sunt satisfăcute, nu e niciodată recunoscătoare. Dovada: o femeie a dat totul bărbatului pe care-l iubește, iar el a uitat-o, e deja cu altele. De ce? Pentru că ea satisfăcea doar sexul. Ea nu a reușit să hrănească în el ceva sublim, o altă natură plină de noblețe care nu uită niciodată binele pe care i l-a făcut și rămâne veșnic recunoscătoare. Și astfel biata femeie se plânge: i-am dat totul, și uitați-vă acum cum mă tratează! Ei da, pentru că ea a hrănit o natură care e tot timpul ingrată.

În ziua când această problemă a celor două naturi vă va fi mai clară, veți ajunge să vă rezolvați mai bine problemele sexuale. Cel ce dă curs liber tendințelor personale, egoiste, pierde controlul asupra sexualității sale: e ca și cum organele sale ar funcționa independent față de el fără ca el să poată opri sau încetini ori ce ar fi. El constată numai, nu poate nimic, sunt alte forțe care au pus mâna pe el, care iau tot; el numai observă... În timp ce în dragostea spirituală, veți constata că voi, adică sufletul vostru, individualitatea voastră e cea care domină și se hrănește. Chiar dacă nu e mai mult de o privire, o prezență, un parfum, dar sunteți fericit, dilatat pentru că voi înșivă, natura voastră superioară e cea care a mâncat, care a băut, care a respirat și nu au făcut-o alte entități străine prin intermediul vostru.

Vă dau adevărata lumină asupra acestui subiect, și credeți-mă, nu inventez nimic. Dragostea este cel mai mare mister care există; îl cunoaștem foarte puțin și continuăm să o practicăm fără să ne gândim și fără să

înțelegem. De aceea suntem mereu nesiguri și ne simțim nefericiți. Chiar dacă știința face descoperiri formidabile, cât timp problema dragostei nu va fi înțeleasă și rezolvată umanitatea nu va ieși din necazuri. Iată punctul de vedere pe care mi l-a dat Cerul și care îmi permite să văd clar această problemă.

Articol III. Cap. 3 - Forța sexuală, condiția vieții pe pământ

Observați copiii, abia născuți, nu se gândesc decât să se agațe de pământ. și se agață așa de bine că merg în patru labe; tot ceea ce văd vreau să atingă și chiar să bage în gură... Dar puțin câte puțin crește, și iată inima sa se trezește; dacă e un băiat, încep să-l intereseze fetele, se îndrăgostește, vrea să-și întemeieze un cămin și să populeze pământul cu progeniturile și realizările sale... Mai târziu, când a cheltuit toate energiile sale și vede că a trăit fără a realiza ce a dorit, o schimbare se produce în el: pământul nu-l mai interesează de loc și începe să se gândească la cealaltă lume. El, care cu puțin timp înainte nu se ocupa decât cu mâncatul, băutul, făcutul copiilor și acumularea de bogății ca și cum nu ar fi trebuit să părăsească pământul, a devenit impersonal, dezinteresat, rece, obosit, blazat pentru că se pregătește să abandoneze tot pentru a pleca de cealaltă parte. Ce s-a întâmplat?... La originea acestei transformări e foarte simplu slăbirea instinctului sexual, și veți vedea imediat cum forța sexuală determină la om natura și filosofia sa.

Cât timp posedă această forță el e de acord să trăiască pe pământ, dar când ea îl abandonează, el nu se gândește decât la moarte. De aceea anumiți Inițiați ai trecutului care cunoșteau aceste fenomene și de unde provin, de ce depind, au învățat pe discipolii lor că, dacă vor să se elibereze de pământ cu suferințele și limitările sale pentru a merge într-o lume de frumusețe și lumină, trebuie să-și suprimе manifestările forței sexuale, să fugă de dorințe și pofte nefrecventând ființele sexului opus etc... dacă nu, vor fi prinși imediat în angrenaj.

Putem spune că la originea diferitelor tendințe

filosofice și religioase stă forța sexuală, atracția dintre sexe, și atitudinea pe care oamenii au ales-o față de această forță le determină filosofia: unii îi dau ieșire și alții încearcă să o suprimă. În realitate există și alte filosofii, dar pe toate, mai mult sau mai puțin, le putem încadra în una din aceste două categorii.

Dacă nu vreți să rămâneți să suferiți pe pământ, dacă vreți să intrați în eternitate nu trebuie să vă mai gândiți la perpetuarea speciei pentru că aceasta crează legături care vă vor reține pe pământ: sunteți legat (a) de mama (tatăl) copiilor voștri, sunteți legat (a) fizic de copiii voștri care sunt carne din carnea voastră, sânge din sângele vostru; și chiar psihic aveți legături cu ei de asemenea. De aceea filosofia budhistă învață că, chiar când omul pleacă pe lumea cealaltă, când se gândește să părăsească totul și să se elibereze, ei bine nu, el are încă legături cu copiii lui, cu toți părinții săi, și nu poate deci părăsi regiunile inferioare ale planului astral, rămâne un timp foarte aproape de oameni, și mai ales de membrii familiei sale, pentru a-i observa, participa la viața lor și chiar hrănindu-se prin intermediul lor. După această filosofie, pentru a putea fi liber nu trebuie să te căsătorești, nici să ai copii, pentru că aceia care au acceptat să formeze o familie pentru că numele lor să reziste timpului sunt atrași de nume, de „firmă”, cum se spune, și trebuie să coboare tot timpul pe pământ pentru că, jos, această familie se gândește la ei și îi cheamă.

Toate aceste legături pe care oamenii le au cu pământul îi împiedică să rămână în regiunile celeste. De aceea, aceia care voiau cu adevărat să nu mai aibă rădăcini pe pământ au devenit asceți, pusnici. Evident, filosofia lor e adevărată pentru că ea se bazează pe cunoștințele inițiatice. Dar a spune că este utilă, că e adaptată epocii noastre, e o altă problemă. Se poate ca tocmai să nu convină. Iată problemele pe care trebuie să le rezolvăm.

Forța sexuală reține oamenii pe pământ, dar fără să-i lumineze, fără să-i lege de regiunile sublime de sus. În

timp ce înțelepciunea care a luminat anumiți Inițiați poate să-i apropie de aceste regiuni sublime dar ei nu mai doresc de loc să continue să trăiască pe pământ. Toți cei care au vrut să suprimă complet această forță pe care Dumnezeu le-a dat-o nu se gândesc decât să moară, să abandoneze tot, pentru că numai forța sexuală te poate face să iubești viața terestră, pentru că ea îi este principala condiție. Nu trebuie deci să suprimiți această forță; toți cei care au suprimat-o au comis cea mai mare eroare. Evident, ceea ce îi justifică este că ei doreau nirvāṇa, dar o doreau atât de neconvinși, atât de slab, că ne întrebăm dacă o vor obține, pentru că pentru a obține nirvāṇa, dragostea ar trebui totuși să-și spună cuvântul.

O ființă cu adevărat luminată se leagă de Cer și în același timp economisește această forță pentru a o consacra realizării Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Ea le va avea pe amândouă: cu cât va trăi o viață mai intensă, cu atât ve fuziona cu Creatorul, cu Cerul; și cu cât mai mult va fi cu Cerul, cu atât mai mult va lucra pentru pământ. Numai această soluție e perfectă: în același timp în care trăiești pentru Cer, să muncești pe pământ. Altfel viața nu are nici cap, nici coadă.

Din păcate, oamenii nu au putut niciodată să înțeleagă aceasta, sunt tot timpul pe cale să aleagă una sau alta, adică ori sunt complet materialisti sau complet... nu putem spune „spiritualiști”, pentru că a vrea să mori nu aparține spiritualității. În orice caz, cei care au ales să-și suprimă forța spirituală pentru a nu se mai reîncarna în viitor, se vor încarna totuși, și încă de câte ori! Da, ei vor învăța să nu o mai suprimă. Cerul le va spune: „Ignoranților, de ce ați disprețuit această forță pe care Dumnezeu a creat-o de milioane de ani cu atâta înțelepciune?” și vor reveni pe pământ.

Dacă luăm în considerare cazul puritanilor și anumitor mistici, vom constata că au propagat o morală care nu corespunde atât de mult adevărului și care, în definitiv, a dat anomalii pe care astăzi psihanalistii sunt obligați să le remedieze. Dacă faceți un baraj pe un râu

fără să prevedeți canale de deviație, va veni un moment când apa va curge peste el sau îl va rupe: barajul vostru nu va împiedica apa să curgă. Așa se va petrece și în voi dacă veți pune baraje energiilor care urcă în voi: tensiunile se vor acumula în subconștient și va veni un moment când totul va fi măturat. Ei da, atunci când nu cunoaștem natura umană, alergăm înspre catastrofe. Nu trebuie să vă blocați energiile ci să vă pregătiți canale pentru ca ele să irige întregul vostru pământ; așa cum au făcut Egiptenii din trecut, care au săpat canale pentru ca apele Nilului să poată fertiliza țara.

Nu sunt pentru dezmăț, dar nu sunt nici pentru puritanism. A suprima totul înseamnă a ignora motivul pentru care Dumnezeu a creat bărbatul și femeia. Când am fost în Grecia am vrut să văd mănăstirile Muntelui Athos. Am vizitat totul, am vorbit cu călugării care locuiesc acolo și chiar dacă am admirat operele de artă am plecat din acel loc cu o impresie puternică de supărare și tristețe. Pentru că călugării trăiau după concepții complet eronate, și în particular aceea a exilării principiului feminin, pentru că tot ceea ce este feminin este rău și diabolic. Au mers atât de mult în rejecția principiului feminin că, nu numai că femeile nu au acces la ei, ci nu au nici măcar dreptul de a avea o capră, pentru că e o femelă. Spuneți-mi dacă Domul le-a inspirat o așa filosofie!

Eu nu sunt nici pentru puritani nici pentru dezmăț, și vă aduc o a treia soluție: cu aceasta sunteți legați din tot sufletul și din tot spiritul la Sursa dragostei, și în același timp nu părăsiți pământul, vă faceți treaba aici pe pământ. Iată a treia soluție. și într-o zi veți înțelege că e cea mai bună: a avea în același timp Cerul și pământul.

Nu știu dacă veți fi convinși de explicațiile mele, dar poate că peste un timp veți fi obligați să o faceți pentru că veți vedea că am găsit soluția multor probleme pe care alții nu au găsit-o pentru că nu au îndrăznit sau nu au putut să le alăture pe cele două: sau dădeau curs liber forțelor sexuale și sfârșeau în dezmăț, sau le suprimau complet și deveneau eunuci. Dar când suprimăm această

forță, suntem nimiciți, pierdem sensul, gustul vieții, și chiar ne acrim, devenim răi. Și, ce puteți aștepta de la un eunuc? Să compună simfonii, să scrie poeme? Cu un eunuc nu mai e nicio creație, e sfârșitul, e moartea.

Articol IV. Cap. 4 – Despre plăcere

I. Nu căutați plăcerea, vă va sărăci

Tineretul de astăzi cere libertatea sexuală crezând că în ea va găsi înflorirea, fericirea, bucuria. Acum, pentru că se poate procura ușor pilula contraceptivă, ei se bucură pentru că nu mai e necesar să reflecteze, să se controleze, să existe stăpânire de sine. Nu, nu, să închidem ochii și să mergem înainte!... și în lumea întreagă vedem că această faimoasă pilulă are din ce în ce mai mare succes. Mai întâi, desigur, ea a fost pusă la punct din motive de echilibru demografic, dar apoi s-au adăugat alte motive, deloc demografice, și mai ales dorința de se bucura fără piedici de toate femeile și de toți bărbații. Spuneți-mi dacă fetele de treisprezece ani chiar au nevoie de pilulă... Cu toate acestea, ele sunt lăsate să se servească deja de pilulă, și am auzit că, în unele școli chiar profesorii sunt cei care le distribuie elevelor, da, profesorii!

Lăsând tinerii să se grăbească să experimenteze un domeniu pe care nu-l cunosc, deschidem pentru ei poarta tuturor dereglărilor fizice și psihice. Ei fac experiențe, dar nu știu că aceste experiențe vor avea pe termen lung rezultate catastrofale și se vor dezaxa și se vor îmbolnăvi. În realitate, nici cei care s-au pronunțat pentru pilulă nu au înțeles ceva, nici cei care s-au opus. Cei care s-au pronunțat pentru, au făcut-o de complezență: știind că mulți oameni sunt slabi, au cedat în fața acestei slăbiciuni; și ceilalți, care s-au opus, au făcut-o din ipocrizie, în numele vechilor tradiții morale și ei sunt primii care nu le respectă în viața lor personală.

În tot cazul, punându-se pilula la punct, știința care credea că face un mare serviciu oamenilor, n-a făcut decât să le permită să se dedea la tot felul de excese, să devină slabi, senzuali și bolnavi. Iată binefacerile științei! Înainte de pilulă, băieții și fetele erau cel puțin obligați să se

gândească, să se stăpânească puțin (nu pentru motive de moralitate și puritate, desigur, ci pentru frica de consecințele neplăcute ce puteau urma), în timp ce acum nu mai e cazul să se controleze, se pot lăsa în voie.

Vă voi da o imagine. Știți cum mergeau vapoarele în trecut. Jos, erau mașiniștii care trebuiau să se ocupe să pună cărbune în cazane, și grație lor vaporul avansa; dar ei înșiși nu știau direcția, trebuia să fie un căpitan, acolo sus, să se ocupe de direcție și să dea ordine; dar el singur nu avea mijloacele necesare pentru a face să avanseze vaporul. Iată încă o imagine a omului: emoțiile, sentimentele, instinctele sunt combustibilul care trebuie pus în cazane pentru ca vaporul să poată avansa. Dar dacă nu e cineva rațional și lucid sus pentru a se orienta, vaporul se va sparge în bucăți...

În timpul unei croaziere în Oceanul Arctic o doamnă a întrebat căpitanul: „Ce se va întâmpla dacă vaporul va întâlni un iceberg?

— O, răspunse căpitanul, icebergul își va continua drumul, doamnă”. Și vaporul? El n-a spus nimic de vapor, pentru că era evident! Și omul, la fel, dacă „vaporul” său lovește un iceberg, să nu mai vorbim. E simbolic, desigur: „căpitanul” este aici în cap, „Mașiniștii” sunt peste tot în corp: pântecul, stomacul, sexul... Atunci eu spun tinerilor: dacă vă luați numai după modul vostru de a gândi, după înclinațiile, predilecțiile voastre, e sigur că vă veți sparge capul, pentru că aceste impulsii sunt oarbe.

Mai înainte, la televizor, am auzit o fată drăguță declarând: „Îmi satisfac toate dorințele fără complexe”. Iată, ea s-a debarasat de „complexele” ei, adică de înțelepciune, stăpânire de sine, discernământ... Da, pentru că acestea păreau că sunt complexe, și complexe nu sunt bune, trebuie să ne debarasăm de ele! Pentru a merge unde? Pentru a găsi ce? Pentru a face ce? Nu contează ce!

Eu aș pune o întrebare tuturor acestor băieți și fete care cred că știu așa bine ce trebuie să facă: „Când sunteți la serviciu, într-o uzină, în fața unui aparat, când conduceți o mașină, nu vă controlați mașina? Nu o stăpâniți? Și de ce

în toate domeniile, când faceți bucătărie, când faceți ceai sau cafea, de ce dozați căldura, zahărul și toate ingredientele?” Ei bine, învățați că, în voi, cu motoarele voastre, aparatele voastre, este același lucru. Dacă nu sunteți atenți, dacă nu le dominați, veți vedea ce o să vi se întâmple!

Pe moment, tineretul nu are decât o singură idee: cum să sară toate barierele morale pe care Inițiații trecutului le-au plasat pentru a împiedica oamenii să trăiască în pasiuni și dezordine. Câte civilizații strălucitoare au dispărut, răvășite de maladii morale și fizice, pentru că erau dedate la XXX sau la culte legate de orgii! Generația actuală vrea să se elibereze de toate aceste tabuuri, să se scutească de toate regulile pentru a gusta cea mai mare plăcere posibilă, și această mișcare a luat o așa amploare că lumea se întreabă ce ar putea opri-o.

În realitate, numai lumina unui învățământ inițiativ poate reține oamenii din această cădere vertiginoasă. Această lumină le va arăta că dedându-se numai la plăceri își sacrifică energiile cele mai prețioase. Pentru că, pentru a alimenta acest foc care îl posedă, ei sunt obligați să-i dea toate resursele, toate mobilele casei, până la mese și scaune – simbolic vorbind; plăcerea sexuală e un jăratec pe care ei sunt obligați să-l întrețină cu chiar substanța ființei lor, imposibil să-l întreții cu afacerile vecinului sau cu lemnul pădurii: el se hrănește cu propriile lor rezerve, cu propriul lor combustibil... Pentru a se menține în fiecare zi așa cum o fac în efervescență și erupții vulcanice, ei sunt obligați să-și ardă chintesența. De fiecare dată, fără să o știe, își pierde o parte din frumusețea lor, inteligența lor, puterea lor, și la sfârșit, când au cheltuit tot, se regăsesc urâțiți, abrutizați și bolnavi.

Dacă ar exista o balanță în care omul să poată să pună pe un taler ceea ce câștigă gustând plăcerile senzuale, și pe celălalt ceea ce pierde abandonându-se lor, va constata că pierde aproape tot și nu câștigă aproape nimic, deci aceasta nu merită să-ți dai osteneala. Dar cum

el nu se gândește niciodată că senzațiile se șterg sau se uită (ceea ce am mâncat ieri nu contează pentru astăzi), el își pregătește o existență de sărăcie. În timp ce dacă face un efort de a refuza, suferă un moment, dar își pregătește un viitor magnific. Deci, pierde câteva senzații, dar își câștigă viitorul său. Cei care nu gândesc ar spune: „Eu sunt mulțumit, mă simt bine!” E adevărat, dar nu mai au viitor. Să luăm exemplul bețivului, care rezumă o întreagă filosofie: își caută plăcerea în vin, îl bea și e mulțumit. Da, dar după, dacă continuă, cum vor reacționa șeful său, familia, prietenii?... Și se pregătește să cadă în râu. Deci, senzația e agreabilă dar nu durează, viitorul e rău.

Cunoașteți povestirea din Biblie unde Esau cedează dreptul său de întâi născut fratelui său Iacob pentru o farfurie de linte?... Pentru o senzație, o plăcere el a sacrificat dreptul său de întâi născut și Iacob a profitat. Iată o poveste asupra căreia nu prea ne-am oprit pentru a o interpreta. Marea majoritate a oamenilor sunt ași în a se priva de ceea ce e mai prețios în schimbul unei plăceri; așa, da, știu să o facă, e formidabil! Când vom înțelege necesitatea de a ne priva de unele plăceri pentru a obține alte achiziții infinit mai prețioase?

Nu se mai respectă morala pentru că nu se știe că la origine, ea e fondată pe o știință veritabilă. Fără a vedea, stupid, vrem să dăm o ieșire tuturor capriciilor, fără a ști că fugim spre ruină, pentru că distrugând barajele și digurile totul e inundat, devastat, e inevitabil. Iată de ce spun tineretului: „Copiii mei, trebuie să învățați să discernați unde vă va antrena fiecare din dorințele voastre”. Dacă vă veți simți sărăciți, slăbiți și nefericiți, este din cauză că ați luat-o pe un drum greșit. Alegeți deci altul! Nu vă angajați pe un drum pentru singurul motiv că e agreabil, dulce, pentru că vă veți ruina spiritual și chiar fizic.

II. Cum să înlocuim plăcerea cu munca

Majoritatea oamenilor caută plăcerea, se agață de plăcere ca și cum nu ar fi nimic superior ei. Și aici se înșală. Vă voi arăta aceasta dându-vă un mic exemplu din preistoria omului.

Chibriturile și brichetele s-au inventat recent, pentru a aprinde focul. Strămoșii noștri îndepărtați aveau mai multe metode. Una din ele consta în a folosi două bucăți de lemn care se frecau una de alta; această frecare producea la început căldură, și după câțva timp, brusc, țâșnea o flacără: lumina. Voi cunoașteți toți acest fenomen, dar v-ați gândit să-l aprofundați spunându-vă că, pentru că e un fenomen fizic, mecanic, trebuie să aibă în el mari adevăruri psihologice, care trebuie descoperite? Nu, constatați faptele și le lăsați așa, goale de sens, fără să căutați să le aprofundați și să le interpretați.

Să vedem acum învățătura pe care o putem trage din acest fenomen. Luând deci două bucăți de lemn pe care le frecăm una de alta. Această frecare e o mișcare, această mișcare produce căldură și căldura se transformă în lumină. Mișcare, căldură și lumină sunt trei laturi ale triumghiului de care v-am mai vorbit și el reprezintă ființa umană. Mișcării îi putem asocia voința, activitatea, forța; căldurii îi corespunde inima, sentimentul, dragostea; luminii îi corespunde inteligența, gândul și înțelepciunea. Dar la fel cum omul poate produce lumină în plan fizic, el o poate de asemenea face să strălucească în el însuși, prin acte, exerciții, produce o căldură, începe să încerce sentimente; și dacă nu se oprește aici, dacă știe să meargă mai departe poate ajunge în fine la lumină, adică la înțelegere.

Vom studia acum acest proces în domeniul dragostei. Ce fac oamenii în dragostea fizică? Simbolic, putem spune că se freacă ca și cele două bucăți de lemn, pentru a produce căldură, adică o senzație de plăcere. E foarte bine, dar de ce se opresc aici? De ce lumina nu apare? De ce nu sunt iluminați? Ar trebui ca dragostea să le aducă lumină, ar trebui să înțeleagă toate misterele creației, să devină lucizi și clarvăzători! Ei nu, ei mai mult se abrutizează.

Mișcarea și căldura, iată ce înțeleg oamenii, pentru moment, din dragoste, asta e tot; ei se opresc la jumătatea drumului, nu merg până la lumină. Pentru a produce

lumină, nu trebuie să căutăm numai plăcerea, pentru că plăcerea absoarbe toate energiile și împiedică lumina să strălucească. Deci, e simplu, e clar: nu trebuie să te oprești pe drum, trebuie să mergi până pe culme, până la lumină. Evident, vor fi pe drum multe lucruri de văzut, lucruri seducătoare, da, oglinda ciocârlilor... dar dacă te oprești acolo, nu vei atinge scopul. De aceea eu spun îndrăgostiților: ați declanșat mișcarea și această mișcare produce căldura, e bine, dar trebuie acum să mergeți până la lumină, pentru că lumina este finalul, scopul întregii activități.

Aproape toți de opresc la mijlocul drumului pentru că aici totul este atrăgător, strălucitor... Dar tot aici veți întâlni sirene și veți fi sfâșiați. Amintiți-vă legenda lui Ulise; el știa că va întâlni sirene care vor încerca să-l atragă prin cântul lor pentru a-l devora. De aceea și-a luat măsuri de precauție: a astupat urechile tovarășilor săi cu ceară pentru a nu auzi vocea sirenelor, altfel nu ar fi putut rezista farmecului lor... Pe când el, nu și-a astupat urechile pentru că voia să le asculte, dar a spus tovarășilor săi: „Legăți-mă de catarg, și dacă vă fac semn să mă dezlegați, strângeți legăturile și mai tare!” Vaporul s-a apropiat de insula sirenelor și auzind glasul lor Ulise și-a pierdut capul, voia să meargă să li se alăture și a strigat: „Dezlegați-mă! Eliberați-mă!” El își amenința tovarășii că-i omoară dacă nu-l ascultă. Dar ei, fideli consemnului, l-au lăsat legat... Vedeți, sirenele semnifică jumătatea drumului, și la jumătatea drumului nu trebuie să ne oprim. Desigur, tot farmecul și toate seducțiile sunt aici, dar nu trebuie să ne oprim.

Cunoașteți „Parsifal”, opera lui Wagner. Parsifal ajunge într-o preerie unde se găsesc tinere femei, fete-flori, care încearcă să-l seducă, dar în spatele acestor flori, se ascund șerpi... Aceste povești, și mai sunt multe altele în literatura mondială, conțin mari adevăruri oculte. Ulise, Parsifal sunt simboluri ale Inițiatului care întâlnește tentații pe drumul său. Dar el nu trebuie să se oprească, dacă nu își pierde viața. Trebuie să continue până pe

culme, pentru că odată ajuns acolo, el va primi totul, i se va da totul: odihna, hrana, frumusețea, dragostea.

Pot să vă prezint această aventură un pic altfel. Aveți o misiune de îndeplinit și pentru aceasta trebuie să treceți printr-o pădure, dar iată că în pădure sunt tot felul de flori și fructe, și peste tot fragi... Atunci, începeți să le culegeți fără să vă dați seama că pierdeți mult timp; evident, ele sunt frumoase și apetisante! Dar iată că se lasă noaptea, nu mai vedeți să vă orientați, v-ați rătăcit; începeți să auziți strigăte de animale, trosnetul arborilor și sunteți înspăimântat... Ei da, iată ce se întâmplă discipolilor care se opresc în drum din cauza frumoaselor frăguțe!... Veți spune că nu mergeți niciodată să adunați fragi. E posibil, dar aceste fragi pot fi câteva fete drăguțe, sau câteva pahare la bistro. E simbolic, înțelegeți. Micile frăguțe pot fi și căpșuni mari.

Și plăcerea este fragii, sirenele, fetele-flori, și dacă cădeți pradă lor, veți fi mâncat. De către cine? De către elementali, de larve, de indezirabili, de spirite subterane. Ei văd că sunteți pe cale să dați un festin și sosesc. V-am mai spus: schimburile între bărbați și femei sunt festinuri care atrag spirite ale lumii invizibile. Și dacă în aceste schimburi ei nu caută decât plăcerea, ei invită la acest festin tot felul de entități inferioare care se hrănesc pe cheltuiala lor, în timp ce ei înșiși nu încetează să se pericliteze.

Sunt multe lucruri de spus despre aceste festine. Când un om foarte bogat dă o recepție, îi trebuie, pentru recepție, o cantitate de platouri variate, vinuri, flori... și apoi veselă, argintărie, fețe de masă, cristaluri... Toate acestea costă mult, și mulți se ruinează uneori cu recepțiile lor somptuoase. Ei bine, același fenomen se produce la îndrăgostiți când nu sunt luminați: ei își risipesc capitalul. Din păcate ei nu o văd, nu percep că își cheltuie forțe și energii fluidice, și nu știu de asemenea că unde pleacă aceste energii. Dar după câțva timp, mergeți să-i vedeți! ruinați, jumuliți, da.

Și apoi, când se dau recepții mari de care v-am

vorbit, adesea hoți și escroci se strecoară printre invitați și profită de prezența mulțimii pentru a fura bani, bijuterii, obiecte de artă. Același lucru se produce la îndrăgostiți. În timpul festinului lor hoții intră în ei, dar hoți de cea mai joasă specie, pentru că ei nu fură obiecte ci tot ceea ce este în inima și în capul stăpânilor casei. Ei le fură inspirația, le fură ideile, elanurile, proiectele; și odată ce sunt deposezați, cei doi nefericiți nu mai au același entuziasm, aceeași dorință de a cunoaște secretele universului... Nu, ei au acum alte dorințe mult mai prozaice. Ei da, trebuie studiat, trebuie observat și prin legea analogiei să știm interpreta tot ceea ce se întâmplă în existență.

Dragii mei frați și surori, v-am îndrumat spre adevărurile pe care Inteligența cosmică mi le-a revelat. Am studiat și am observat oamenii, și am văzut că ceea ce vă spun aici e adevărul absolut. Când ei sunt numai sub influența dorinței, plăcerii, bărbatul și femeia introduc hoți în ei. Trebuie să aibă un scop mai elevat pentru a face să strălucească lumina. Lumina poate să-i sfătuiască asupra acelorași ospățuri, acelorași invitații, dar în loc să atragă toți nedoriții planului astral, ei vor invita îngeri și divinități să se bucure cu ei. Și când aceste entități celeste vor împărți ce au, ele le vor lăsa cadouri; astfel, ei vor primi de o sută de ori mai mult decât un le-au dat ei. Acolo, nu vor mai fi pierderi, din contră, vor fi revelații, entuziasm, elanuri... și ei vor întineri, vor reînvia.

Nu aruncându-se în plăcere vor găsi oamenii soluția problemei sexuale. Pentru că plăcerea nu este decât jumătatea drumului și, dacă vor rămâne acolo, puțin câte puțin ei se vor simți legați, își vor pierde libertatea. Când a căzut prea multă umiditate pe aripile unui fluture, el nu mai poate zbura. Atunci iată, aceasta e plăcerea: prea multă umiditate! Când văd un om a cărui aripi nu mai pot să-l poarte (simbolic vorbind) nu am nevoie să-l întreb unde s-a băgat, știu că și-a expus aripile la umiditate. Umiditatea, e foarte clar pentru mine, împiedică zborul. Și pentru a le usca la lumină, trebuie mult timp. De aceea,

atenție, nu vă lăsați înșelați de plăcerea care vă va opri din drum... Mergeți până la lumină!

Dar înțelegeți-mă bine: eu n-am spus că bărbații și femeile nu trebuie să-și dăruie multă dragoste. Ei trebuie să-și dăruie multă dragoste, dar o dragoste mai elevată, mai luminoasă. Adică în loc să se mulțumească de schimburile din planul fizic, a se excita, a se satisface și apoi a sforăi, ei trebuie să fie conștienți de importanța și chiar de valoarea sacră a actului sexual. Dar nu, toți sunt grăbiți, grăbiți să se afunde în mlaștini, nu mai au timp de a reflecta.

Priviți cum se petrece aceasta în mod obișnuit: aceste gesturi atât de sacadate și febrile, aceste priviri întunecate de senzualitate... Bărbatul vrea să XXX, să mănânce, să se destrăbăleze, și în acest moment, femeia, care este atât de proastă, se simte fericită văzând în privirea bărbatului dorința de a o devora! Ea ar trebui mai repedă să fie speriată de ce o așteaptă, pentru că această privire arată că bărbatul este gata să o devasteze, de a-i lua tot; dar ei îi place asta, ea nu cere decât aceasta. Și chiar, dacă o privește cu respect și minunare, cu o mare lumină și o mare puritate, ea nu e atât de mulțumită: „De la acesta, gândește ea, nu te poți aștepta la nimic”, și îl abandonează. Instinctiv, femeii îi place să se simtă ca un aluat în mâinile unui brutar, întoarsă, frământată, brutalizată, aceasta îi place, în timp ce respectul și privirile celeste nu îi spun mare lucru. Există excepții dar în general e atât de adevărat!

Veți spune: „Dar atunci, nu trebuie să avem plăcerea niciodată?” Ba da, dar trebuie să căutați o plăcere mai subtilă, mai spirituală. Acea plăcere pe care o înțelegem pentru moment sfârșește prin a se transforma în otravă și amărăciune. Când decupăm o bucată de plumb, ea strălucește câteva clipe și apoi se închide la culoare. Iată cu ce se aseamănă plăcerea: cu plumbul. Pentru ca plăcerea voastră să rămână strălucitoare și rezistentă ca aurul, trebuie să o înnobilați, adică a-i adăuga un alt element: gândul. Dar pentru aceasta, trebuie înlocuită

ideea de plăcere prin ideea de muncă.

Munca este atunci când omul decide să nu-și mai irosească energiile în căutarea plăcerii, ci să le utilizeze pentru a face să funcționeze alți centri, sus, în creierul său... În loc de a lăsa să se dezlănțuie în el toate turbioanele și erupțiile vulcanice, să-și păstreze luciditatea pentru a canaliza acești curenți și a-i dirija, cu scopul de a trezi noi facultăți care vor face din el un geniu, un Inițiat, o divinitate. Iată cum transformă căldura în lumină: înlocuind plăcerea prin muncă, și din acest moment adevărata plăcere va începe să-l învăluie: o plăcere care nu depreciază, ci de data aceasta, ridică și înnobilează.

Desigur, mulți pretind că luciditatea omoară plăcerea. Nu, în realitate gândirea a fost dată omului pentru a trăi mai bine adevărata dragoste; fără ea, partea animalică, primitivă își va întinde asupra lui întreaga putere. Gândirea, inteligența prin intermediul gândirii trebuie să controleze, orienteze, sublimeze energiile. Dacă în dragoste păstrați gândirea lucidă, dacă ea e trează și supraveghează, controlează, dirijează forțele, evident că nu veți simți acea plăcere pe care mulți oameni o așteaptă, adică animalică, grosieră, lipsită de noblețe, de spiritualitate și de altfel necontrolabilă, dar grație gândurilor voastre, puteți face o muncă spirituală, și în loc să se transforme în plumb, această plăcere se va transforma în aur pur, în încântare, în extaz.

Plăcerea este consecința unui act care e mai mult sau mai puțin în armonie cu alte substanțe, alte prezențe. Deci, dacă un act e în armonie perfectă cu lumea divină, plăcerea care decurge este lărgită și multiplicată până la infinit. Pentru moment, simțiți o anumită plăcere, dar ea e atât de grosieră, inferioară, și trebuie să plătiți așa de scump încât nu merită efortul. Trebuie trăită plăcerea, da, dar o plăcere atât de lărgită și subtilă încât vă revelează tot universul, care vă face luminoși, frumoși. expresivi, puternici și utili!... O astfel de plăcere, da, merită osteneala, și natura nu vă va priva de restul.

Iată, dragii mei frați și surori, nu trebuie să vă opriți

pe drum, trebuie să depășiți limita plăcerii, să încetați să stagnați la acest nivel prea de jos: trebuie să urcați, să răzbateți prin nori până la soare, la lumină. Nu rămâneți sub nori: puneți în toate acțiunile voastre un scop luminos. Orice ați face, fie că mâncați, vă plimbați sau îmbrățișați pe cineva, să aveți ca scop lumina. Nu faceți nime doar pentru plăcerea voastră. Omenirea e în degringoladă chiar pentru că se lasă ghidată de plăcere. Îmi veți spune: „Dar dacă nu vom mai avea plăcerea de a face diverse lucruri, aceasta nu mai are niciun sens!” Ba da, pentru că toate merg împreună: dacă lumina și căldura sunt acolo, adică inteligența și dragostea, plăcerea va fi obligatoriu și ea. Numai calitatea plăcerii se schimbă, natura sa, intensitatea sa. Deci, meditați, reflectați și nu uitați niciodată că dragostea voastră trebuie să vă aducă până la lumină.

Articol V. Cap. 5 – Pericolele tantrismului

Există o știință a sublimării forței sexuale care se numește, în India și Tibet, Tantra-Yoga. Ea cuprinde tot felul de metode și eu v-am vorbit de una din ele pentru a vă face o idee asupra acestei științe. În timpul anilor, yoghinul studiază ce este dragostea, meditează, ține post, face exerciții de respirație. Când e bine pregătit, i se găsește o tânără femeie, și ea instruită în aceste practici, și începe să locuiască timp de patru luni în aceeași cameră cu ea: el se pune complet la dispoziția ei, divinizând-o, crezând că ea e o manifestare a Mamei Divine; dar nu o atinge. Mai departe, ei încep să doarmă în același pat: timp de patru luni femeia se așază în partea dreaptă a bărbatului, apoi patru luni în partea lui stângă, și nici acum nu se ating. În fine, când au obținut cea mai mare stăpânire de sine, încep să se îmbrățișeze și chiar să fuzioneze, dar într-o așa puritate că această fuzionare poate dura ore fără cea mai mică emisie din partea bărbatului.

Evident, foarte puțini oameni pot avea o idee despre ceea ce reprezintă aceasta, pentru că în general, de îndată ce dorința sexuală se trezește ei se grăbesc să-i dea curs.

După știința tantrică, irosirea acestei chintesențe este moartea, în timp ce sublimarea ei este viața eternă. Astfel unii inițiați au obținut nemurirea; ei da, acestea nu sunt cuvinte, ei au devenit nemuritori.

Pentru a putea fără pericol a se scufunda în amorul fizic și a înfrunța instinctele, pasiunile, sexualitatea, oceanul plăcerilor trebuie să fii foarte tare, foarte pur. Cei care sunt capabili scot din aceste adâncimi perle prețioase, ca și pescarii care plonjează în ocean pentru a aduce scoici perliere fără a rămâne prizonierii algelor și fără a fi mâncați de rechini. Dar aceste experiențe nu sunt recomandate pentru toți. Trebuie să fii stăpânul acestei forțe formidabile pentru a îndrăzni să o înfrunți, și eu nu vă sfătuiesc să începeți să practicați acest fel de yoga, v-am expus numai câteva aspecte.

Numai dacă ați mers foarte sus, în superconștiință, gustând acea dragoste care este chintesența lui Dumnezeu însuși, vi se permite totul fără pericol; în acel moment, nimic nu vă poate vătăma sau murdări, nu puteți comite niciun păcat. Dar dacă nu ați ajuns până acolo, stați liniștiți! Nu există decât foarte puține ființe pe pământ care își pot permite să coboare în profunzimile naturii lor pentru a transforma totul, a sublima totul, a face totul luminos și frumos. Și aceasta este ceea ce numim „a alătura cele două extreme” adică sus și jos, superior și inferior. Dar dacă, fără a fi ajuns până la lumea superioară întreprindeți această coborâre, lumea inferioară vă va nimici, pentru că nu sunteți nici protejat, nici înarmat și nu posedați niciun aparat pentru a transforma materialele Infernului în perle, în aur sau în pietre prețioase.

Iată misterul răului și a Infernului. Numai când ajungem pe culme putem înțelege sensul răului. Până acolo, răul e indescifrabil, incompresibil. Nu putem rezolva problema răului prin raționament, prin studii, lecturi; problema răului este deasupra înțelegerii umane. În realitate, răul nu există. Răul este rău numai pentru cei slabi. Pentru cei care nu sunt pregătiți, care nu știu să se servească de el, răul există, e o realitate foarte puternică.

Dar pentru fiii lui Dumnezeu, pentru marii Maeștri, răul, despre care religia creștină a vorbit atât de mult fără să-l înțeleagă, e o materie prețioasă, bogată pe care ei o exploatează și de care se servesc pentru munca lor.

Când eram în India, am întâlnit anumiți yoghini ce se chemau siddhas. Aceștia sunt ființe pentru care nimic nu e murdar sau impur; ei se hrănesc cu deșeuri, cu organe de animale, excremente de orice fel, pentru că au avut voința să transforme totul pentru a obține puteri magice formidabile; și chiar le obțin cu adevărat, am verificat. Numai că, după părerea mea, nu e necesar să utilizezi metode atât de barbare și inestetice.

Deci, în ceea ce privește tehnicile tantrice, eu nu sunt chiar de acord cu ele, mai ales când ele trebuie să fie practicate de Occidentali. Pentru a sublima forța sexuală învățământul Fraternității Albe Universale dă alte metode, și când le veți cunoaște, veți vedea că acest învățământ depășește de departe toate tradițiile creștine de puritate și de castitate așa-zise, care sfârșesc prin a face din om un fel de eunuc, cum depășește acele doctrine care, sub pretextul tantrismului, antrenează oamenii în tot felul de excese sexuale. În secolul trecut, a existat în Anglia un ocultist Aleister Crowley, care, vrând să facă experiențe asemănătoare cu cele a Tibetanilor, s-a afundat în magia neagră și a sfârșit prin a aduce la nebunie pe anumite femei cu care își făcea experiențele. El avea puteri, desigur, dar la ce preț le-a obținut!

De aceea nu vă sfătuiesc să vă aventurați în aceste experiențe, pentru că vă veți lăsa penele și fulgii. Pentru a practica tantrismul, trebuie să fii foarte exersat, foarte stăpân de sine, și chiar și atunci este extrem de riscant. Dacă sunteți cu adevărat decisi să vă sublimați forța sexuală, cea mai bună soluție este de a menține o anumită distanță și de a nu lua dragostea decât în doze homeopatice, adică a ajunge în relațiile voastre cu bărbații și femeile să vă mulțumiți cu o privire, cu un surâs, cu câteva cuvinte, cu o strângere de mână. Dacă doriți să scurtați distanța, să vă apropiați, să fuzionați, e și mai

dificil: odată căzuți în foc, nu veți mai putea să vă controlați, nu veți mai fi stăpâni pe energiile voastre, și e inutil din acel moment să mai vorbim de tantrism!

Articol VI. Cap. 6 - Iubiți fără a aștepta să fiți iubiți

Vam spus, cunosc metodele Tantra-yoga, dar am mers mai departe. Eu nu găsesc necesar pentru a sublima forța sexuală și a obține o perfectă stăpânire de sine, de a face toate aceste experiențe descrise în operele tantrismului hindus sau tibetan. Există o altă Tantra-yoga care le depășește și căreia îi sunt partizan.

Una din metodele acestui tantrism este de a învăța să iubești fără să aștepti să fii iubit, pentru că atunci, sunteți liberi și puteți face multe cu această libertate. Din nefericire oamenii nu țin deloc la libertate, ei nu o caută; din contră, ei caută să se înlănțuie, libertatea îi apasă, îi necăjește, nu știu ce să facă cu ea. În timp ce cu constrângerea, loviturile chiar, acolo cel puțin există de ce să te ocupi... Da, suferind, plângând... Numai marii Maeștri au rezolvat problema: ei nu se preocupă să știe dacă sunt iubiți sau nu, ei fac ca și soarele care trimite fără încetare dragostea sa tuturor creaturilor. Pe aceștia nu-i interesează să știe pe cine va cădea această dragoste - pe nimeni sau pe toată lumea. Ceea ce-i interesează, este că această energie divină trece prin intermediul lor și că se simt dilatați, fermecați, inspirați, și numai aceasta contează.

Mulți au venit să-mi prezinte această problemă: ei iubesc un bărbat sau o femeie care, într-un fel sau altul, s-a depărtat de drumul bun: trebuie să continue să iubească această persoană? Desigur, dragostea pe care o avem pentru o ființă produce tot timpul asupra lui anumite efecte benefice în regiunile subtile, și a o iubi este deci un fel de a o ajuta. Dar pe de altă parte, e preferabil să nu consacri prea mult timp și prea multe energii cuiva care nu merită. Singurul lucru important este de a iubi, și dacă nu pe acel bărbat sau acea femeie, atunci alte persoane, lumea întreagă, pentru că sursa continuă să curgă. Spre cine curge ea, nu e important; ea nu trebuie să se oprească

din curgere, asta e tot, dacă nu, nouă înșine ne facem rău: nu mai suntem inspirați, avem aripile tăiate. Pentru a iubi din nou nu trebuie să așteptăm de a cădea asupra unei alte nutrițe atrăgătoare, dacă nu, aceasta este începutul sfârșitului!

Dar pentru a înțelege ce am spus trebuie știut că adevărata dragoste este deasupra atracției sexuale și chiar deasupra sentimentului. Adevărata dragoste este o stare de conștiință. Atracția e un fenomen care nu se poate produce relativ la toate creaturile, pentru că e o chestiune de lungime de undă, de vibrații, de fluide, ea depinde de elemente pur fizice.

Sentimentul este deja superior atracției, pentru că poate fi inspirat de factori de ordin moral, intelectual, spiritual. Dar sentimentul este de asemenea variabil: o zi iubim, următoarea zi nu mai iubim. Mergeți și vedeți dacă sentimentele oamenilor relativ la soțul lor, soția lor, copiii lor, amanții lor, amantele lor sau amicilor lor sunt stabile! În timp ce dragostea trăită ca o stare de conștiință este deasupra circumstanțelor și persoanelor. Este starea unei ființe care s-a purificat într-atât, care și-a dezvoltat într-atât voința că a reușit să se ridice până la regiunile sublime ale dragostei divine, și atunci orice ar face, mănâncă, se plimbă, muncește, se întâlnește cu alți oameni, simte această dragoste în el și dispune de ea pentru a ajuta toate creaturile.

Pentru a ajunge la această stare de conștiință trebuie să învățați să vă stăpâniți, pentru ca nimic să nu se poate face în afara deciziei voastre, voinței voastre. Vreți să îmbrățișați o fată... ei bine da, puteți să o faceți, dar numai când voi înșivă vă decideți, și nu aveți dreptul de a vă decide înainte de a vă fi purificat în timpul a mulți ani pentru a nu lăsa nicio urmă pe ea, dacă nu, lumea invizibilă vă va judeca și vă va condamna. Nu aveți dreptul să îmbrățișați pe cineva, de a avea schimburi fizice cu el (ea) decât dacă ați ajuns la acest grad de elevare la care nu îi lăsați decât viață, lumină, elemente care trebuie să continue să acționeze asupra lui pentru binele său.

În ziua când veți ajunge să simțiți dragostea ca o stare de conștiință, dragostea voastră va fi de neschimbat. Dar e o idee încă atât de departe de voi! Umanitatea întreagă e încă variabilă: iubește, apoi nu mai iubește; și e valabil nu numai pentru creaturi, ci și pentru obiecte, ocupații. Stabilitatea nu e calitatea cea mai răspândită printre oameni.

Și chiar voi, care veniți de exemplu la răsăritul soarelui: primele zile sunteți exaltați, minunați, dar după câțva timp totul devine automatic, v-ați pierdut prima dragoste. Pentru a evita ca aceasta să se producă, trebuie să vă obișnuiți să faceți totul așa cum le-ați face pentru prima dată: să mergeți în fiecare dimineață la întâlnirea cu soarele ca și cum ar fi prima oară... să vă vedeți în fiecare zi soțul sau soția ca și cum ar fi prima oară, și chiar după cincizeci de ani să vă simțiți minunați ca și în prima zi. Veți spune că nu este posibil. Ba da, este posibil, dacă ajungeți să trăiți dragostea ca stare de conștiință, e posibil, cu condiția să nu simțiți dragostea ca un sentiment sau o atracție, ci de a o trăi ca o stare de conștiință.

Mulți artiști au căutat voluntar să-și multiplice experiențele amoroase pentru că și-au dat seama că dragostea le întreține inspirația. Din păcate acea dragoste senzuală, egoistă, capricioasă, care era sursa câtorva inspirații, e adevărat, era de asemenea cauza celor mai mari dezordini. Dragostea, e ca și vinul: vă amețește, dar beția pe care mergeți să o căutați în regiunile inferioare antrenează aceeași decădere fizică și morală ca abuzul de alcool. Să știi să iubești este cea mai mare victorie, pentru că dragostea adevărată nu vă poate niciodată distruge, ci din contră.

Înțelegeți de acum înainte că singurul remediu pentru problemele de dragoste este chiar dragostea. Mulți au venit la mine pentru a se plânge de anumite indispoziții, de anumite dezechilibre, și le-am spus: „De ce v-ați oprit să iubiți? Aceste neplăceri sunt din cauză că ați comprimat dragostea în voi; atunci ea s-a refulat și a devastat totul. Dragostea e un torent formidabil, dar voi nu o știați, nu ați

fost luminați și asta v-a adus toate barierele. Dacă vreți să vă salvați de aceste suferințe trebuie să iubiți, să iubiți zi și noapte, să iubiți toate creaturile... nu vă va mai rămâne timp pentru a suferi, veți fi atât de ocupați! În timp ce acum, cu cât vă închideți mai mult, cu cât sunteți mai avar de dragoste, cu atât lucrurile se complică. Fiți generoși și veți fi salvați; dați dragostea voastră tuturor creaturilor. Eu asta fac, am găsit secretul. Evident, eu trec drept un naiv și toată lumea spune: „Oh, săracul, cu inima lui...”. Dar tocmai, cu inima mea am găsit secretul pe care voi, cu intelectul vostru formidabil dezvoltat, încă nu l-ați găsit”.

Trebuie să vă minunați și să mulțumiți în fiecare zi Cerului pentru că există pe pământ milioane de femei drăguțe pe care nu ați avut încă fericirea de a le cunoaște și de a le contempla, și milioane de bărbați inteligenți și puternici pe care nu ați avut încă ocazia să-i întâlniți! Trebuie să vă gândiți la aceasta și să vă bucurați... Să vă bucurați nu de existența lor ci de ideea că într-o zi îi veți putea vedea, cunoaște, vorbi, admira. Sunteți mirați, nu sunteți obișnuiți să vă bucurați pentru idei asemănătoare? ... E adevărat, e un mod de a gândi destul de neobișnuit, dar atât de eficace! Acceptați-l și veți vedea rezultatele.

Veți spune: „Da, dar ceea ce ne predicați aici este contra tuturor regulilor moralei. Dacă toți bărbații vor iubi toate femeile și invers, nu va mai exista familia”. Ba da, va exista o familie mare, asta-i tot. Este oare atât de rău?... Înțelegeți-mă bine, când spun că bărbații trebuie să iubească toate femeile și femeile să iubească toți bărbații, aceasta nu înseamnă că ei trebuie să-și multiplice experiențele și că soțul trebuie să-i fie infidel soției și soția soțului. Nu, ei trebuie să fie fideli unul altuia, dar trebuie să știe de asemenea că un singur bărbat, o singură femeie nu va putea niciodată să vă dea totul, și că voi înșivă nu veți putea niciodată da totul soțului sau soției voastre. De aceea trebuie să trăiți împreună, lucra împreună, dar iubind lumea întreagă, surâzând lumii întregi și lăsând și pe altul liber să o facă. Da, doi oameni trebuie să se iubească, să fie împreună, să nu se despartă, dar trebuie

să-și lărgască concepția despre dragoste. Astfel soții și soțiile vor învăța să trăiască bucurii mai subtile.

Dragostea va rămâne o problemă etern pusă umanității. Singura variație va rămâne în felul de a o înțelege și de a o manifesta. În viitor, fiecare ființă umană va învăța să iubească toate femeile, toți bărbații, imensitatea, să-și umple inima și sufletul de această splendoare a Cerului: nu va mai fi loc în dragostea sa pentru niciun element egoist, personal și limitat.

Articol VII. Cap. 7 - Dragostea răspândită peste tot în univers

Dacă veți întreba un bărbat ce îi place la o anumită femeie, el vă va răspunde că-i plac sânii, picioarele, gura, părul, ochii... săi. Da, natura folosește aceste forme atrăgătoare, apetisante într-un scop determinat; cum ea vrea să evite dispariția speciei umane, ea a creat deci aceste picioare drăguțe și acest păr frumos, pentru a-i determina pe bărbați și femei să populeze pământul. Dar formele nu sunt decât aparențe; și îndrăgostiții nu știu foarte bine că în realitate, ceea ce îi atrage este ceva misterios ce se află deasupra formelor: o emanație, un fluid; și dacă nu mai există această emanație sau acest fluid, ei nu se mai simt atrași. De ce adesea nu suntem atrași de femei mai drăguțe și mai bine făcute? Le admirăm, dar nu le căutăm, nu ne îndrăgostim de ele. În timp ce alte fete care nu sunt așa de drăguțe nici așa bine făcute produc un efect extraordinar.

Aceasta dovedește că atracția nu depinde numai de formă, frumusețe, simetria corpului, ci și de un element spiritual, magic. De aceea oamenii spun că e un fenomen inexplicabil. Ba este explicabil, dar pentru acei care știu. Și acum, această vibrație, acest fluid care vă face fericit, care vă dă plenitudinea, de ce nu putem să-l găsim la un bărbat sau la o femeie? Nu, putem să mergem să le căutăm în regiunile de unde a venit. Pentru el vine din altă parte, nu persoana l-a fabricat, el vine dintr-o sursă, de la un Creator care îl distribuie. Și chiar, e păcat ca majoritatea timpului să ocolești această sursă inepuizabilă și să mergi

să îl cauți la bărbați și femei unde nu poți găsi decât câteva particule.

Da, căutăm de fapt dragostea, nu un bărbat sau o femeie. Proba, este că un bărbat își abandonează femeia (sau o femeie pe soțul ei) pentru că a găsit dragostea în altă parte, la o altă femeie. Nu căuta deci femeia, ci dragostea. Și dacă nu îl găsește încă la această femeie, el va merge să o caute pe o a treia... a patra... Dragostea e cea care contează, nu femeia, nici bărbatul, dacă nu, ei nu s-ar despărți niciodată.

În realitate, dragostea există peste tot în univers. Este un element, o energie care este distribuită în cosmosul întreg și pe care oamenii pot să o primească prin piele, ochi, urechi, creier... Dragostea este peste tot, și aceasta o plantă m-a învățat, pentru că, v-am mai spus, eu mă instruiesc de la pietre, plante, insecte, păsări... Într-o zi, la Nice, am văzut o plantă care trăia suspendată în aer; își trăgea apa și hrana din atmosferă. Am privit-o lung, și ea mi-a spus: „Din moment ce am reușit să găsesc un element care îmi e indispensabil – dragostea – în aer, de ce să mă afund în pământ, cum fac suratele mele? Eu am găsit un secret: extrag toate elementele subzistenței mele din aer”. Atunci, am meditat asupra acestei plante și am înțeles că oamenii sunt și ei astfel construiți pentru a putea să extragă dragostea din atmosferă și din soare. Dar pentru aceasta ei trebuie să învețe să-și dezvolte centrii săi superiori care în India se numesc chakre.

Dragostea e o energie, un fluid, o chintesență care există peste tot în univers: în oceane, în râuri, pe munți, roci, iarbă, flori, arbori, pământ, și mai ales în soare. Dragostea este o energie cosmică de o abundență și de o diversitate nemaivăzută. Dumnezeu, care e atât de generos, nu a decis niciodată ca oamenii să nu o poată găsi decât în anumite locuri ale corpului bărbatului sau femeii. Altfel ar fi fost o avariție din partea lui. Dumnezeu este și mai generos, și mai larg, El a distribuit dragostea în toată natura. Ignoranții, care o caută numai în bărbați și femei nu o găsesc tot timpul, în timp ce Inițiații, care o caută în

spațiu, o găsesc întotdeauna. Dar de milioane de ani oamenii s-au obișnuit să considere lucrurile altfel, și nu pot să creadă că e posibil de a trăi și de a iubi fără să ai înfipte rădăcinile în sol.

Voi căutați dragostea, bun, dar o căutați tot timpul acolo unde o caută lumea întreagă, în aceste locuri cunoscute, ereditare, fantastice – par ele, și iată că nu este acolo plenitudinea. Poate există puțin, da, dar câteva particule nu sunt suficiente pentru a hrăni și a sătura cu adevărat pe cei care ar vrea să bea un ocean întreg. Atunci, acești însetați trebuie să caute în continuare în altă parte.

De ce să aștepți să găsești un bărbat sau o femeie pentru a simți dragostea? Iată de unde se nasc limitările, nefericirile, dificultățile, dependența. Adevărații mari Maeștrii, ei înșiși, nu au putut să trăiască fără dragoste, dar ei o căutau, o găseau și o luau din spațiu, și apoi o distribuiau peste tot în jurul lor. Ei sunt fără încetare înconjurați de dragoste, ei respiră dragoste, ei mănâncă dragoste, ei contemplă dragoste, ei se gândesc la dragoste fără încetare. De aceea nu au nevoie să aștepte să le-o dea o femeie: ei o au deja, este acolo, ei sunt plini, e formidabil! Atunci, de ce să o caute în altă parte? Pentru ce să distrugă aceste senzații de plenitudine pentru a-și pune jar pe cap?

Eu nu sunt împotriva dragostei, din contră, eu spun numai că trebuie să învățați să o găsiți peste tot, pentru că dragostea este peste tot. Ca și roua. Ce este roua? Este apă evaporată în atmosferă și care nu devine vizibilă până când nu se condensează dimineața pe plante. Ei da, iată, roua nu e altceva decât un fel de dragoste condensată... Și razele soarelui? Un fel de dragoste proiectată... Totul este dragoste în natură!

Sursa, adevărata sursă a dragostei, este Dumnezeu. Dar nu există mai aproape de noi o minunată imagine a sursei divine? Ba da, soarele, care e de asemenea o sursă atât de imensă și generoasă! Priviți, toată creația beneficiază de prezența sa, pentru că el este cel care, prin

dragostea lui infuzează viață în ierburi, plante, arbori... Vegetalele sunt continuu expuse luminii sale și din ele primim noi, mai departe, viața. De aceea discipolul care dorește să cunoască ceea ce este adevărata viață, adevărata dragoste divină, trebuie să meargă direct spre sursă, spre soare, și privindu-l, meditând la el, iubindu-l, făcând că să penetreze din ce în ce mai mult în el însuși, ca un fruct expus la soare el primește particulele sale de vitalitate pe care le poate distribui mai departe celorlalți pentru a le da viață și a-i lumina. Aceasta este dragostea adevărată, și nu numai de a îmbrățișa bărbați și femei și de a te culca cu ei (ele).

Pentru moment soarele nu vă spune nimic, dar veți vedea, după ce veți fi vărsat multe lacrimi și după ce ați pierdut pre mulți fulgi și pene, veți începe în fine să căutați această dragoste a soarelui, pentru că el, cel puțin, nu vă face să suferiți, și nu vă ia nimic, din contră, el vă dă! Dar eu știu de ce bărbații și femeile nu caută dragostea în soare: pentru că nu suferă după el, iar ei au nevoie de a suferi. Da! Atunci, pentru a găsi aceste suferințe, ei merg să le caute la bărbați sau femei. Aici, cel puțin, e sigur că o vor găsi, și de asemenea și complicațiile și plictiseala... Toate acestea în soare nu există... Doar dacă sunteți fără pălărie, în acel moment, păzea la insolație!

Acum, înțelegeți-mă bine, prin ceea ce v-am spus nu condamn raporturile sexuale. Rolul meu este mai dificil decât vă închipuiți. Eu sunt un instructor, un ghid spiritual, și dacă expun această problemă așa cum o fac, aceasta este pentru acei care sunt capabili să meargă mai departe în înțelegerea dragostei. Iar ceilalți, să facă ce pot.

Când văd pe cineva care e construit ca un mastodont nu îi spun să trăiască ca un ascet; nu sunt fanatic. Eu știu că problema dragostei și sexualității trebuie rezolvată de fiecare după natura sa. Deci, pe cei care au posibilități de a se perfecționa trebuie să-i ajut, să le dau metode, dacă nu, ei se vor rătăci și e păcat. Câți oameni am văzut căutând ceva fără a ști ei înșiși ce caută, și cum nimeni nu era capabil să-i lumineze, ei sfârșeau prin a se rătăci.

Dar cei ce sunt căsătoriți au datorii, soțul soției, și soția soțului. Eu spun că asupra acestei probleme a raporturilor sexuale, cuplurile trebuie să ia deciziile împreună: nu separat, ci împreună. Din păcate lucrurile nu se întâmplă așa. Ori femeia este nefericită pentru că soțul ei decide brusc să trăiască ca un ascet și o privește ca încarnarea diavolului, ori soțul suferă pentru că soția sa face pe sfânta de neatins. E preferabil ca, ambii soți să poată spiritualiza, sublima dragostea lor, dar cu consimțământul ambilor.

Cum aceste lucruri se înțeleg foarte greu, nu știm cum să procedăm. Mai întâi, repet, trebuie ca cei doi, soțul și soția, să fie de acord; mai departe, ei trebuie să meargă progresiv, să nu înceteze toată relația brusc, dintr-o singură lovitură, pentru că vor cădea bolnavi. Imaginați-vă pe cineva care fumează patru pachete de țigări pe zi: dacă se oprește brusc din fumat, el va suferi și asta va fi infernal. Dar dacă se lasă progresiv, organismul său se va adapta, și într-o zi el va putea chiar să se oprească complet din fumat fără a suferi. Ei da, pentru orice trebuie să știm cum să procedăm.

Evident, nu sunt așa de naiv să cred că ce am spus se adresează întregii lumi. La milioane și milioane de bărbați, dacă sunt doi sau trei care sunt pregătiți pentru a înțelege cu adevărat ce este dragostea și să o trăiască. Vedeți, e realitatea, trista realitate. Dar aceasta nu e un motiv pentru a nu-i clarifica pe acești doi sau trei pentru a prinde curaj, încredere și forță, în loc de a se înșela, a ezita și de a se întoarce înapoi pentru a te alătura mulțimii celor care sunt slabi, primitivi și senzuali. Sunt obligat de a vorbi nu pentru lumea întreagă, ci pentru unii care caută drumuri noi.

Articol VIII. Cap. 8 - Dragostea spirituală, un mod superior de a se hrăni

De ce se caută femeile și bărbații? Foamea este cea care îi împinge. Le e foame și vor să mănânce. Într-adevăr, dragostea e o formă de hrană, o băutură; e comparabilă pâinii, apei, vinului... A iubi este exact ca și cum a se hrăni:

sunt aceleași legi, aceleași procese. De aceea v-am tot spus, dacă nu ați înțeles procesul nutriției, nu-l veți înțelege nici pe cel al dragostei. Cât timp veți considera că trebuie să mâncați numai pentru a hrăni corpul vostru fizic, pentru că vă e foame sau că vă place să mâncați, fără a face nicio muncă pentru a capta particulele eterice ale hranei, nu veți fi capabili să captați aceste particule eterice ale bărbaților și femeilor despre care vă vorbesc; veți fi obligați să faceți cu ei schimburi grosiere: veți fi obligați să vă hrăniți ca o omidă în loc să vă hrăniți ca un fluture. Da, priviți lecția pe care ne-o dă natura prin metamorfoza omizii în fluture.

Omida este urâtă, umflată, se deplasează cu greu și nimeni nu dorește să o vadă. Ca fiecare creatură, bineînțeles, ea are nevoie de hrană, și iată că are un mare apetit pentru frunze! Ei nu-i plac nici florile nici fructele, ci frunzele care sunt indispensabile arborelui, pentru că ele transformă lumina soarelui. Deci, mâncând frunzele, omida aduce prejudicii arborelui care nu mai poate produce nici flori nici fructe, și de aceea oamenii fac totul pentru a o distruge, pe câmpuri și în grădini. Iată, deci, viața unei omizi...

Dar într-o zi, nu se știe de ce, omida începe să-și dea seama că această viață nu e atât de grozavă. Ea vede trecând pe cer fluturi atât de frumoși, colorați, ușori, față de care ea se simte urâtă și dezgustătoare; ea înțelege de asemenea că e dăunătoare și că acesta e motivul pentru care oamenii vor să o distrugă. Atunci, se decide să se schimbe, să devină ceva bun și intră în meditație... Ea începe să-și pregătească un adăpost, pentru că are nevoie să fie liniștită, și pentru aceasta ea secretă un lichid care, solidificându-se, devine un fir rezistent... și iată mătasea! Mătasea e un produs al omizii, și dacă este așa prețioasă, este pentru că a fost pregătită într-o stare meditativă și spirituală!... În tot cazul, veșmintele de mătase sunt o bună protecție împotriva fluidelor rele, ca și veșmintele de in

Deci, omida intră într-o meditație profundă... atât de profundă că adoarme. Și iată că în subconștientul ei -

pentru că ea are de asemenea un subconștient - toate forțele și energiile încep să lucreze asupra acestei imagini care a impresionat-o atât de mult, imaginea fluturului. Pentru că adevăratele transformări nu sunt niciodată realizate de gândire, în conștient, ci prin forțele subconștientului; de aceea când vreți să obțineți realizarea unei dorințe trebuie să știți cum să coborâți în subconștientul vostru pentru a depune imaginea pe care doriți să o realizați, dacă nu, nu se știe cât timp va trebui pentru această realizare. Numai forțele subconștientului au o foarte mare putere asupra materiei.

Iată că după câțva timp, din coconul unde s-a închis omida iese un fluture! Trebuie să descifrăm tocmai acest fenomen pentru a înțelege ce ne învață Inteligența cosmică prin această metamorfoză din omidă în fluture. Până la o anumită vârstă, și aceasta poate să dureze sute de încarnări, omul este ca o omidă care are nevoie să mănânce frunze: își satisface apetitul în defavoarea altora, îi murdărește, îi sfâșie. Dar în ziua în care, dezgustat de el însuși, decide să se schimbe pentru a deveni mai bun, începe să se concentreze, să mediteze și mai ales să-și pregătească un cocon pentru a se proteja... și acest cocon este aura. Discipolul care conștientizează puterea auri și lucrează asupra ei se transformă în fluture, adică în Inițiat. El încetează să mai „mănânce” ființe, așa cum omida încetează să mai mănânce frunze, și începe să se hrănească cu nectar și polen, adică cu emanațiile lor subtile. Vedeți, să fii un om obișnuit sau un Inițiat corespunde la un fel diferit de a se hrăni.

Evident, pentru multe „omizi”, această metamorfoză nu este încă posibilă. Ele vă vor spune că lucrurile trebuie să rămână așa, că natura le face așa de miliarde de ani. Ele nu știu că ar putea deveni fluturi, ființe înaripate, că s-ar putea hrăni cu elementele cele mai pure. Bineînțeles, va trebui să ne hrănim etern, dar există hrană și hrană, și diverse feluri de a ne hrăni. În loc de a face cu creaturile schimburi grosolane, inestetice, dezgustătoare chiar, putem face schimburi subtile, ca și fluturile, fără a

murdări sau a distruge nimic: să ne dăruim reciproc multă iubire, dar fără a coborî, fără a mânca frunzele.

Câți tineri băieți și fete vin să mi se destăinuie că după anumite experiențe pe care le-au făcut, nu mai este ca înainte, se simt îngreunați, trăiesc greu... Atunci iată ce le spun: „Nu vă mirați, dar starea voastră interioară este exact a unuia care a mers pe mai multe drumuri: v-ați atins și v-ați murdărit veșmintele eterice, astrale, mentale”. Da, aceste experiențe au lăsat în subconștientul lor amprente, invizibile desigur, dar reale, și când vor să facă un efort în plan spiritual, ei se simt împiedicați, supraîncărcați, reținuți în spate. Înainte ei se simțeau ușori, dilatați, fericiți, aveau încredere în ei înșiși, în timp ce acum sunt un pic chirciți și rușinați. Și toți spun: „Nu știam că va fi așa. Dacă aș fi știut!”

Ei da, în lumea întreagă băieții și fetele nu știu ce-i așteaptă dacă se lansează în anumite experiențe. Dar nici nu-i interesează să știe. Ei vor numai plăceri, să guste senzații, să fie fericiți, cum se zice; și iată că nu-i așteaptă tot timpul fericirea, ci rușinea, regretul, ceva apăsător, obscur. Și aceasta este una din cele mai mari tristeți ale omenirii: ignoranța în care trăiește tineretul. Apoi, când acești tineri vin aici în Fraternitate, ei înțeleg că trebuie să cunoască unele adevăruri, că trebuie să respecte unele legi, și se decid să nu mai trăiască ca înainte. Da, dar cum să elimine urmele a ceea ce au trăit? Trebuie ca în fiecare zi să se spele, să se purifice, să lucreze cu lumina, să se roage, să mediteze, să se lege de Cer. După un anumit timp, nu prea repede, ei încep să vadă totul mai clar și încep să avanseze.

Cu cât tineretul acceptă să fie luminat, instruit și bine povățuit de Inițiați, cu atât nu se grăbesc să se arunce în experiențe inutile și periculoase! Iar apoi, Cerul le va trimite tuturor băieților și fetelor pe aceea sau acela care le convine. În orice caz, nimeni nu mă acuză că duc tineretul în eroare! Priviți în ce stare se află toți acești băieți și aceste fete care au făcut atâtea experiențe premature! Ei ar vrea să fie veseli și voioși, dar se prefac

numai. Simțim că nu mai au aceeași inspirație, că ceva s-a spart în ei. Ar fi trebuit să o știe: cine provoacă în sine erupții vulcanice, nu rămâne fără consecințe. În unele părți ale structurii fizice a ființei se produc explozii, rupturi, cheltuieli formidabile a unei chintesențe de valoare inestimabilă.

Veți spune: „Dar nu trebuie să ne bucurăm, nu trebuie să avem nicio plăcere?” Ba da, dar trebuie să știți când și în ce fel. Totul poate deveni minunat și magnific când știți cum să înțelegeți și cum să acționați. De câte ori v-am spus: forța sexuală e o energie pe care putem să o comparăm cu petrolul. Ignoranții și neîndemânaticii sunt arși - această forță le arde chintesența - în timp ce acei care știu să o utilizeze, Inițiații, zboară în spațiu. Vedeți, idioții sunt arși și inteligenții zboară în spațiu! Nicio imagine nu rezumă așa de bine această problemă a forței sexuale. Atunci de ce să nu zburăm în spațiu până la stele și să cunoaștem totul, în loc să fim tot timpul arși?

Nu am negat niciodată că sunt lucruri bune în dragostea fizică. De vreme ce Inteligența cosmică a făcut lucrurile așa, eu nu o voi critica. Nu, dar Inteligența cosmică a prevăzut de asemenea o evoluție pentru umanitate în toate domeniile. Oamenii din epoca noastră sunt din ce în ce mai indignați împotriva unor anumite manifestații de violență și de cruzime care erau considerate normale acum câteva secole; acum sunt declarate nedemne de om. Atunci, de ce să nu existe și o evoluție în domeniul dragostei?

Pentru cei ce știu să citească, această evoluție este înscrisă într-o pagină a marii cărți a naturii vii: în povestea omizii și fluturelui. Și nu este singurul exemplu. Studiați și viața albinelor. S-a scris mult despre albine, despre organizarea societății lor, despre moravurile lor, dar despre ce reprezintă din punct de vedere simbolic, nu se cunoaște mare lucru. Albinele culeg nectarul și polenul florilor din care ele prepară o hrană delectabilă, mierea. Simbolic, această muncă este cea a Inițiaților sau a discipolilor avansați care iau de la ființele umane pe care

le frecventează elementele cele mai pure, mai subtile pentru a face o miere care va hrăni îngerii. La fel cum albina nu mănâncă flori, Inițiatul, în loc să mănânce oameni, cum fac majoritatea oamenilor, nu ia de la ei decât ce este mai spiritual. Grație cunoștințelor sale alchimice, el prepară în inima sa, în sufletul său, o chintesență, o hrană, un parfum delicios pe care îngerii vin să le culeagă.

Iată ce reprezintă albina: un Inițiat. În fiecare suflet uman, chiar și în cele criminale, Inițiatul găsește elemente divine, și din toate aceste chintesente produce mierea spirituală. O ființă care știe să transforme, să sublimeze, să ilumineze totul, prepară mierea. E o albină, stupul e în el, el face mierea din elementele cele mai pure, cele mai subtile care se degajă din el: emanațiile sale.

Toate ființele umane sunt chemate să extragă această chintesență pentru a o transforma în interiorul lor. Trebuie să învețe să o facă, și pentru aceasta trebuie să lucreze cu intelectul, inima și voința, pentru că cu aceste trei elemente putem realiza orice în alambicul interior. Iată adevărata alchimie. Marii Inițiați, care sunt adevărați alchimiști, nu învățau decât aceasta: cum să devii ca o albină, cum să extragi ceea ce e mai bun din tot ce se găsește în natură și mai ales în ființele umane; ei îi privesc, ei le vorbesc, fiecare ființă umană este o floare pentru ei. Da, e minunat, și această filosofie este scrisă în natură. Acolo au descoperit-o Inițiații.

Bucuria, adevărata bucurie nu se găsește în relațiile fizice. Priviți, de exemplu, doi îndrăgostiți la început: ei nu s-au îmbrățișat încă, dar ce bucurie, ce inspirație trăiesc! Ei se scoală și se culcă numai cu gândul că celălalt există, că îl va întâlni, că îi va vorbi, ei devin poeți. Ei își scriu un pic, își dau petale de trandafiri care sunt ca niște talismane pentru ei... Dar când încep să se îmbrățișeze, să se culce împreună, s-a terminat cu toate aceste subtilități, nu se mai bucură așa ca înainte, nu se mai gândesc unul la altul ca înainte, și iată că apar dificultățile, reglările de conturi. Înainte, erau în paradis. Atunci de ce nu au prelungit această fericire mai mult?

Eu știu ce îmi veți spune: că nu putem la nesfârșit să ne hrănim în doze homeopatice cu surâsuri, cu cuvinte, că avem nevoie de ceva mai substanțial. Bun, dar mai departe să nu fiți supărați și să nu faceți reproșuri nimănui: mâncați ciorba pe care v-ați preparat-o, asta e tot. De vreme ce nu vreți să trăiți în lumină și poezie, de vreme ce vă trebuie ceva mai substanțial, eu nu sunt contra, dar vă avertizez de ce vă așteaptă.

Eu nu forțez pe nimeni, mă mulțumesc să explic. Învățătura mea e ca o masă pe care am pus tot ce există ca fructe, legume, pește, brânză... Toate alimentele pământului sunt aici, dar aceasta nu înseamnă că fiecare trebuie să mănânce din toate. Da, sunt obligat să vă prezint toate adevărurile, toate metodele, toate soluțiile, dar fiecare trebuie să aleagă ce îi convine stomacului său.

Articol IX. Cap. 9 - Un transformator al energiei sexuale: idealul înalt

Am fost des întrebat des dacă e preferabil să trăiești în castitate sau, din contră, de a avea relații sexuale. În realitate, nu așa trebuia pusă întrebarea; e imposibil de a spune într-un fel general ce este bun și ce este rău... Totul depinde de persoană. A trăi în castitate, în abstenență, poate să dea rezultate foarte proaste, dar de asemenea rezultate foarte bune. Abstenența poate să-i facă pe unii isterici, nervoși, bolnavi și pe alții puternici, echilibrați, și să le priască. A da frâu liber instinctului sexual le poate face bine la unii și le poate face rău la alții. Nu trebuie să clasăm lucrurile spunând: „Acesta e bun... acesta e rău”. Binele și răul depind de un alt factor: cum utilizăm forțele, cum le dirijăm. Nimic nu este nici bun nici rău, dar devine bun sau rău.

Problema este de a ști de la început care e idealul vostru, ce vreți să deveniți. Dacă vreți să faceți mari descoperiri în lumea spirituală, evident, sunteți obligați să micșorați numărul anumitor plăceri sau chiar de a renunța complet învățând să vă sublimați forța sexuală. Dar dacă nu aveți acest înalt ideal, e o prostie a te reține, a fi cast, a fi virgin, și chiar puteți să vă îmbolnăviți pentru că

eforturile voastre nu servesc la nimic. Nu e înțelept ca în acest domeniu să dai aceleași sfaturi și aceleași reguli la toți.

Vine cineva să mă vadă și îmi spune: „Maestre, nu cred că e bine pentru mine să mă căsătoresc și să am copii pentru că vreau să merg pe calea spiritualității”. Și când mă uit la constituția sa, structura sa, îi răspund: „Nu, e mai bine pentru dumneavoastră să vă căsătoriți, altfel va fi înspăimântător, veți fi nefericit și toți ceilalți vor fi indispuși”. Și altul care vrea să se căsătorească, se întâmplă câteodată să-i spun: „Căsătoriți-vă dacă vreți, dar trebuie să știți că nu sunteți construit pentru căsătorie și că veți suferi”. Mulți băieți și fete nu se cunosc și nu știu ce trebuie să facă. Fiecare vine pe pământ cu un program de îndeplinit. Nu este el cel care poate să decidă asupra tendințelor și instinctelor sale.

Explicați, de exemplu, unei pisici că trebuie să devină vegetariană și că nu mai trebuie să mai prindă șoareci, ea vă va asculta și va face: „Mi-au” adică: de acord, am înțeles, e o promisiune. Dar în timp ce îi predicați, iată că aude un mic zgomot: e un șoarece care chițăie... Imediat pisica vă părăsește, dar fără nicio remușcare, pentru a se arunca asupra șoarecelui. Poate v-a ascultat atenționarea, poate v-a făcut o promisiune... Acum, revine, lingându-se pe bot, și mai spune: „Mi-au”, adică: e peste puterile mele (da, traducere literară!) nu pot să-mi schimb natura de pisică de la o zi la alta. Deci, cât sunt încă pisică, voi mânca șoareci.

Acum, acestea nu înseamnă că nu trebuie să faceți eforturi pentru a sublima forța sexuală. Numai că, v-am explicat deja, nu veți putea lupta contra ei; dacă încercați, ea vă va zdrobi. Deci, iată cum trebuie să faceți: trebuie să aveți un asociat foarte puternic căruia să-i trimiteți această forță, și el, grație științei sale alchimice, reușește să o transforme în sănătate, frumusețe, în lumină, în dragoste divină. Acest asociat este un înalt ideal, o idee fundamentală cu care trăiți, pe care o nutriți, care vă hrănește și ea va transforma această energie, nu voi. De

aceea, cel care nu are un ideal spiritual nu va reuși niciodată, și acelaia nu putem să-i dăm decât acest sfat: găsește repede pe cineva și căsătorește-te, dacă nu, vei fi un pericol public, vei plictisi pe toată lumea.

Vedeți, nu vă îndrum în aventuri incerte, ci vă prezint foarte clar problema. Dacă nu aveți dorința de a deveni o ființă magnifică, un conductor al luminii, un binefăcător al umanității, niciodată nu veți ajunge să sugrumați această forță; atunci, dă-ți-i o finalitate, căsătoriți-vă, faceți copii. Dar dacă aveți acest înalt ideal, ar fi păcat să abandonați Cerul pentru a satisface un soț sau o soție pe care, de altfel, nu o veți satisface niciodată, orice veți face. Din contră, merită să faceți efortul de a lucra pentru un ideal înalt, pentru că aceste energii îl vor alimenta, îl vor hrăni și îl vor întări. Da, dacă la un moment dat veți simți un impuls sexual vă veți concentra asupra acestui ideal, iar această energie va urca până la creier pentru a-l alimenta și, câteva minute mai târziu veți fi liber, veți avea victoria.

De câte ori v-am vorbit de importanța faptului de a avea un înalt ideal! Ei bine, iată astăzi încă o aplicație neașteptată în domeniul sexual. Faceți să convergă toate energiile spre o idee sublimă și nu numai spre plăcere: ele vă vor servi și vor contribui la realizarea acestei idei. De când vă vorbesc de înaltul ideal nu ați înțeles ce puternic transformator de energii reprezintă. Numai că, problema este de a ști cum putem avea un înalt ideal, cum îl putem face să se nască și cum să-l alimentăm.

În realitate, e simplu. Vreți să vă ameliorați, să fiți mai înțelept, mai strălucitor, mai pur, mai puternic?... Trebuie să vă consacrați timp pentru a dori și a vizualiza aceste calități. Vă imaginați că sunteți înconjurați de lumină, că emanați dragoste pentru lumea întreagă. Puțin câte puțin imaginile acestor calități pe care le formați devin vii, ele acționează asupra voastră, ele vă transformă pentru că ele lucrează să atragă din univers elementele potrivite pentru a vi le infuza. Desigur, e necesară multă muncă și mult timp pentru a ajunge la un rezultat, dar când ați obținut acest rezultat, nu vă mai puteți înșela:

simțiți deasupra voastră o entitate vie care vă protejează, vă instruiește, vă purifică, vă luminează și care, în momentele dificile vă aduce elementele de care aveți nevoie. Trebuie mai întâi să formezi această perfecțiune, mai întâi în lumea mentală, și apoi, mai departe, ea va coborî pentru a se concretiza în materie.

Înțelegeți-mă bine: nu sunt așa de limitat sau de fanatic cum poate credeți. Sunt larg, foarte larg. Numai că, datorită sarcinii mele de instructor, am față de voi datoria de a vă arăta ce este mai bun. „Da, dar nu putem să vă urmărim!” Nu-i nimic, veți reuși într-o încarnare viitoare; nu trebuie să vă sinucideți sub pretext că nu obțineți rezultatele pe care le doriți. Eu trebuie să vă arăt noile posibilități, noile drumuri, să vă spun cum să vă angajați pe ele; dar dacă pentru moment nu puteți, nu o să vă iau de gât pentru aceasta. Sarcina mea este să vă dau explicații, mai departe fiecare trebuie să aleagă, după natura și temperamentul său, după gradul său de evoluție.

Dacă Cerul mi-a dat această sarcină cu voi, e pentru că știe că sunt larg și că nu vă voi duce în eroare. Acum, dacă cineva nu e capabil, nu e dotat, nu e vina mea, e pentru că nu a lucrat în încarnările precedente, și acum are mari dificultăți. Dar celor care sunt pregătiți trebuie să le dau mijloace de a merge mai departe. Dacă nu vi le dau eu, cine altcineva le va da?

Dragostea este prețioasă, esențială, dar pentru a o întări, a o proteja, a o face durabilă trebuie să diminueați manifestările fizice. Numai că, trebuie să știți că e foarte periculos să renunțați la o bucurie fără a o înlocui cu o altă bucurie, pentru că aceasta se reflectă dureros asupra sistemului nervos. Pentru a nu suferi reacții negative, trebuie înlocuită o plăcere printr-o altă plăcere, mai spirituală.

În Știința inițiativă se spune că o renunțare nu e o privare ci o înlocuire, o transpunere într-o altă lume. Aceeași activitate continuă dar cu materiale mai pure, mai luminoase. Când se spune că trebuie să renunțăm, să facem sacrificii, nu e decât un fel de a vorbi. În realitate,

nu trebuie să ne privăm, nu trebuie să renunțăm, ci numai să ne deplasăm, adică să facem sus ceea ce făceam jos: în loc să bem apă dintr-o mocirlă cu microbi, trebuie să bem apă dintr-o sursă pură, cristalină. A nu bea, e moartea. Un adevărat Maestru nu se privează de nimic: el mănâncă, bea, respiră, iubește, dar în regiuni, în stări de conștiință necunoscute pentru omul ordinar.

Metoda pe care oamenii o practică în general pentru a se debarasa de dorința de a fuma, a bea sau de a merge cu femei (a suprima un obicei fără a-l înlocui cu altul) este extrem de periculoasă: ea îi dezaxează și îi aruncă în vid. Lor le trebuie o compensație, trebuie înlocuită o dorință inferioară printr-o dorință superioară. De aceea gândiți-vă bine de fiecare dată când vreți să renunțați la o nevoie care e puternică în voi, pentru că e o decizie foarte gravă. Trebuie înlocuită această nevoie. Astfel, pentru a fi satisfăcut veți continua să mâncați, să beți, să iubiți sau să trăiți, dar într-o stare care nu vă expune acelorași pericole. Dacă nu înlocuiți nevoile voastre, veți sucomba.

Dacă un Inițiat nu va găsi bucuria, plăcerea suficient de sus, în meditațiile sale, contemplațiile sale, felul său de a trăi, dragostea sa pentru oameni, nu va putea învinge niciodată: pentru că Inițiații sunt construiți ca toată lumea. Numai grație dragostei lor formidabile pentru un înalt ideal pot sublima energiile lor.

Nu luptați niciodată împotriva instinctului sexual numai prin voința voastră. Pentru a învinge, trebuie să apelați la forțele celeste, adică la un înalt ideal, o dragoste formidabilă pentru perfecțiune, pentru puritate, pentru frumusețe. Dacă nu aveți acest înalt ideal, dacă nu iubiți viața divină, viața perfectă, nu luptați contra forței sexuale: veți fi înfrânt. Refularea nu e o soluție în problema sexualității, pentru că refularea nu e altceva decât refuzul de a da forței sexuale o ieșire normală, fără a avea în cap o idee, un ideal care lucrează în planurile superioare pentru a sublima această forță.

Puteți avea încredere în mine, eu cunosc problema. Nu v-am spus nimic ce nu am verificat mai întâi, și pentru

că am verificat toate aceste mari legi am dreptul să vă vorbesc. De mai mult de patruzeci de ani vă dau puncte de vedere care, dacă le veți înțelege cum trebuie, nu vă vor aduce pagube. Toată viața mea n-am făcut decât experiențe asupra mea pentru a studia și a găsi cele mai bune metode, și grație acestor experiențe pot să vă fiu acum extrem de util. Dar dacă nu aveți încredere în mine, dacă vă e frică că veți fi nefericit aplicând aceste metode, nu le aplicați; eu n-am nimic împotriva, dar cei care vor suferi veți fi voi. Într-o zi vă veți da seama cât ați fost de stupizi de a acționa cu ușurință, pentru că nu ați văzut unde era interesul vostru veritabil.

Articol X. Cap. 10 - A deschide dragostei un drum spre înalt

Inițiații ne învață că la începutul lumii exista numai Absolutul, pe care tradiția kabbalistică îl numea Am Soph Aur, adică Lumina fără de sfârșit. Entitate incognoscibilă, de neconceput, putem spune numai că El era Ființa și Neființa - numai liniștea ar fi putut să o exprime. Conținea atotputernicia, și când a vrut să se manifeste, a emanat o parte din El însuși. Dar pentru ca această manifestare să fie posibilă, El a trebuit să se polarizeze în pozitiv și negativ, masculin și feminin, pentru că fără polarizare, nu se poate manifesta. Deci prin polarizare au apărut cele două principii, și cu aceste două principii Dumnezeu a creat totul. Ar fi prea lung să explic această problemă, dar în câteva cuvinte s-ar putea spune că lumea subtilă, organizată și luminoasă, emanată din Absolut este lumea „creației”, Spiritul, Cerul; și la rândul său această lume a creației s-a condensat, concretizat în etape succesive pentru a da lumea „formării”, materia, planul fizic.

Pentru a exprima acest adevăr, unul dintre cei mai mari Inițiați, Hermes Trismegistul a lăsat această frază: „Tot ceea ce este jos este ca și ce este sus”. El a vrut să arate că dacă știm să raționăm corect și să înțelegem ceea ce este jos, în planul fizic, vom putea cunoaște ceea ce este sus, adică în domeniul Ideilor, domeniul forțelor, puterilor, a tot ce este invizibil și subtil. De vreme ce în planul fizic

bărbatul și femeia sunt reflectarea acestor două principii masculin și feminin care există în înalt, trebuie să concluzionăm că – contrar a ceea ce învață religia creștină, pentru care Dumnezeu are numai un Fiu – Dumnezeu, care este principiul masculin, posedă de asemenea polul său feminin, adică El are o Soție.

În toate religiile, Dumnezeu, Spiritul cosmic are o Soție; în Kabbala se numește Shekina. Da, Soția lui Dumnezeu este Natura; și Spiritul cosmic și Natura au copiii. În toate religiile găsim această Trinitate: în India, cu Brahma, Prakriti și Prusha; în religia egipteană, cu Osiris, Isis și Horus. Numai religia creștină face excepție. De ce? Pentru că, după o opinie eronată care e răspândită, tot ceea ce este masculin este perfect și tot ce este feminin nu este. Adesea, în trecut, tații erau furioși dacă li se năștea o fată. Și de asemenea, pentru mulți creștini, femeia e o creație a diavolului pentru că ea l-a sedus pe Adam. Aici, de asemenea, nu s-a înțeles ce scrie în Biblie, și această eroare trebuie îndreptată. Dumnezeu are o Soție, altfel nu am fi fost creați după chipul și asemănarea sa. Fără principiul feminin, nu ar fi fost creație, pentru că nimic în natură nu poate trăi și înflori fără participarea celor două principii. Deoarece suntem creați după chipul lui Dumnezeu trebuie să-i redăm locul său principiului feminin, care este, la fel, splendoare și perfecțiune.

Dar să revenim la cele trei persoane ale Sfintei Treimi reprezentată în religia creștină de Tată, Fiu și Duh Sfânt. Primul principiu reprezintă puterea, Sursa întregii vieți. Al doilea principiu, Cristos, reprezintă lumina, inteligența. Și al treilea principiu, Sfântul Duh este focul dragostei.

Dacă se spune în Scripturi că toate păcatele sunt iertate cu excepția celor împotriva Sfântului Duh este pentru că păcatul împotriva Duhului Sfânt este păcatul împotriva dragostei. Creștinismul n-a știut să explice ce este cu această crimă împotriva Sfântului Duh și de ce nu e iertată, dar astăzi vreau să vă luminez în această problemă și îmi asum responsabilitatea.

În viață, toată lumea spune că dacă ne lipsește inteligența sau voința nu vom avea decât eșecuri și deziluzii. Dar lumea își imaginează că, dacă în domeniul dragostei nu avem manifestări juste, nici convenabile, nu e prea grav, nu putem suferi eșecuri, nu comitem nicio crimă. Ei da, tocmai. Să fii prost, e grav, să fii slab, de asemenea, dar să faci dragoste ca un animal, aceasta nu e prea grav?... Ei bine, iată un raționament stupid. Tocmai această greșală nu e iertată, pentru că consecințele ei sunt deplorabile; pentru ea nu avem scuză, suntem pedepsiți și trebuie să plătim. Veți spune: „Să plătim? Dar în ce fel?” Din moment ce trăiți anumite senzații, din moment ce vă permiteți anumite plăceri, aceasta semnifică că vă ardeți materiale, și deci că sunteți pe cale de a plăti.

Toată manifestarea fiziologică e o combustie. Deja, chiar gândind, vorbind, ardem materiale... E și mai adevărat pentru emoții: când aveți brusc o mare bucurie sau un mare necaz sunt materiale care ard și care produc deșeuri, și va trebui să treacă mult timp pentru a le recupera. Fiecare manifestare, fiecare emoție, fiecare senzație e o cheltuială de materiale și de energie. Atunci, cum putem să ne imaginăm că în efervescența dragostei nu cheltuim nimic, nu pierdem nimic? Tocmai aici cheltuielile sunt cele mai mari și e cel mai dificil să le recuperăm, pentru că am ars în focare toate chintesențele cele mai utile ale vieții și sănătății.

Aceasta nu înseamnă că trebuie să suprimăm totul și să trăim fără dragoste, nu. Problema este de a trăi o viață cu bun simț, inteligentă, echilibrată, estetică. Dar când vedem cum se complac unii în plăcerile fizice fără a încerca să adauge un alt element mai spiritual, ai de ce să fii mirat sau chiar șocat, pentru că aceasta e o pierdere, o mare pierdere în toate domeniile. Dar ei nu se gândesc că pierd ceva, și de altfel, vă spun: „Aceste organe nu se uzează” Desigur, aceste organe nu se uzează, dar în creier există o materie care se uzează foarte repede, trebuie să o știți.

Și acum, creștinii să nu fie șocați de ce vă voi spune.

După știința simbolurilor, Tatăl Ceresc e legat de creier. Cristos e legat de plexul solar care e adevărata inimă. Cât despre Sfântul Duh, este legat organelor genitale. Pentru prima oară vă relev acest mister: Sfântul Duh este legat dragostei și organelor sexuale. Deci, pentru a nu comite greșeli și a fi pedepsiți, trebuie să învățați atitudinea bună pe care trebuie să o aveți privind aceste organe pe care Dumnezeu ni le-a dat. Eu cred că nu există ceva mai minunat, mai inteligent, mai profund decât organele sexuale ale bărbatului și femeii. Trebuie să le stimăm, să le apreciem, și chiar să le consacram divinității.

Chiar dacă forța sexuală se manifestă în organele sexuale într-un fel imperfect, Știința inițiativă ne învață că în realitate această forță vine din Cer. Eu nu sunt de acord cu cei care susțin că „dragostea nu este decât o frecare a doua epiderme”. Ei se opresc asupra consecințelor, dar cauza, originea acestei forțe este foarte îndepărtată și de aceea le scapă. În realitate, dacă această energie n-ar mai veni, nicio frecare nu va mai servi la nimic. Da, dragostea este o forță divină care vine din înalt, trebuie deci să avem respect față de ea, să o păstrăm și să ne gândim chiar să o întoarcem spre Cer, în loc să o trimitem în Infern unde ea e capturată și utilizată de monștri, de larve, de elementali. Trebuie să o putem retrimite, dar e o întreagă știință și oamenii sunt prea grăbiți pentru a se opri și a o studia; ei nu se gândesc decât cum să se debaraseze cât mai repede pentru că simt o tensiune teribilă și că sunt „împinși” cum s-ar spune... Dar de ce să nu înțelegem că această tensiune este cea mai mare bogăție?

Trebuie să considerăm ființa umană ca o clădire de cincizeci o sută sau chiar mii de etaje, și vom înțelege că o mare tensiune, o mare presiune e necesară pentru ca apa să poată ajunge la locuitorii ultimului etaj. Bărbații și femeile ar trebui să știe ce este această tensiune pe care o simt pentru a o utiliza, ei vor reuși astfel să-și irige și să-și hrănească celulele creierului lor, pentru că această energie poate urca până la creier prin canalele pe care Inteligența cosmică le-a amenajat special. Din cauză că știința încă nu

le-a descoperit cu aparatele sale, ea nu ar trebui să nege existența lor.

Când bărbatul și femeia risipesc această energie sacră, fără respect, fără dragoste adevărată, fără voința de a realiza lucruri sublime, ei comit păcatul împotriva Duhului Sfânt. Și în zilele noastre, e păcatul cel mai răspândit. Care sunt bărbații și femeile care consideră încă dragostea ca o forță care poate să le permită a se restabili, a se recrea, a regăsi drumul spre Cer și de a deveni cu adevărat divinități? Prin dragoste umanitatea se va reîntoarce în Paradis, și din păcate, prin dragostea de azi ea se îndepărtează din ce în ce mai mult.

Dar să vă fie clar cel puțin pentru voi, o dată pentru totdeauna. După comportamentul pe care îl adoptați față de dragoste și față de organele genitale intrați sau nu intrați în armonie cu această Ființă Sublimă care este Sfântul Duh cosmic, și veți regăsi din nou Împărăția lui Dumnezeu în voi înșivă, sau, dimpotrivă veți călca legile sale. Puteți deci trage o concluzie: aceleași organe sunt capabile să vă facă să coborâți până în Infern sau pot să vă facă să urcați până la Cer, aceasta depinde de cum vă orientați energiile.

E scris în Tabla de Smarald: „Ea urcă de la pământ și coboară din cer și își primește forța de la lucrurile superioare și cele inferioare... E forța tare a tuturor forțelor...”. Iată traseul normal al acestei forțe: de la cer la pământ, și de la pământ la cer.

Deci, problema nu este de a suprima dragostea, de a o comprima, a o refula, ci de a găsi metode, mijloace pentru a o manifesta corect. Dragostea e o energie care vine de foarte sus, care e de aceeași esență cu soarele, și omul are sarcina de a primi această energie și de a o face să circule în el, pentru a o retrimite apoi spre Cer, de unde a venit.

Atunci când Dumnezeu a creat bărbatul și femeia El i-a echipat cu un sistem extraordinar de canale prin intermediul cărora forța sexuală poate, dacă știm să o dirijăm, să găsească drumul spre înalt. Toate aceste

instalații sunt aici, fiecare le posedă, numai că oamenii le-au cam neglijat și ele sunt ruginite, astupate, debransate. Mai mult, cum canalele sunt de natură fluidică, deci și mai fine decât cele ale sistemului nervos, numai clarvăzătorii le pot vedea și discerne traseul pe care îl urmăresc aceste energii care, venind de foarte jos, se îndreaptă în sus pentru a alimenta sistemul nervos.

Înțelegeți-mă bine, Inițiații nu împiedică această energie să coboare, ei nu încearcă aceasta. Cei ce o fac sunt un grup de puritani care luptă și sunt mereu doborâți la pământ, striviți, pentru că luptă contra unui principiu divin, contra forței solare, contra acestui fluviu care curge care este Cristos însuși, pentru că a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața”. De când straturi de impurități s-au înghesuit în om din cauza pasiunilor sale, din cauza pornirilor sale violente, această energie nu poate urca, ea se afundă în pământ, se pierde. Dar dacă omul este pur, dacă e stăpân pe el însuși, dacă e cu adevărat legat de Dumnezeu, această energie care coboară în fiecare zi, fără oprire nu se pierde, ea se întoarce spre înalt. E deci o circulație neîntreruptă...

Când omul va înțelege lucrarea lui Dumnezeu și va vedea cum e construită lumea, că punctul de plecare este Cerul și punctul de sosire este Cerul, pământul nu va mai fi pentru el un obstacol. Dragostea vine din Cer și trebuie să se întoarcă în Cer. Nu există două, trei, sau patru feluri de iubire, e tot timpul același, dar înțeleasă și trăită la nivele diferite. Se spune că Dumnezeu este dragoste, nu s-a spus niciodată că diavolul este dragoste... Dragostea vine de la Dumnezeu, și dacă în coborârea ei nu întâlnește nicio rezistență, ea circulă corect fără a provoca arsuri sau febră. Dragostea care arde e o dragoste care este împiedicată în drumul său. Iată un exemplu: sunteți în pat cu febră; această febră este cauzată de impuritățile care împiedică circulația sângelui și a forțelor vitale, și febra este lupta organismului pentru a elimina aceste obstacole.

Energia sexuală vine de sus, și problema ce se pune este de a o face să se întoarcă sus. Va fi posibil când nu o

să vă mai preocupați să căutați plăcerea, ci munca. Din păcate, oamenii nu au înțeles că energia dragostei nu e numai destinată plăcerii ci ea poate servi trezirii anumitor facultăți care le vor permite să facă o muncă psihică, spirituală, de cea mai mare importanță, să devină conductoare ale acestei forțe formidabile care va transforma lumea, care va transmuta plumbul și cenușa în aur, în pietre prețioase, în diamante. Aceste transformări se vor face prin forța dragostei, nu prin alte mijloace. Căutați deci, de acum înainte atitudinea, gândurile, sentimentele, proiectele pe care trebuie să le aveți pentru ca această energie divină să poată fi controlată și orientată.

A venit momentul de a înțelege misterele dragostei în lumină, pace, echilibru, bucurie, minunare și nu în mari erupții vulcanice. Pregătiți-vă să faceți o muncă divină pentru întreaga umanitate; aceasta așteaptă Cerul de la voi: să munciți. Ce faceți cu dragostea voastră?... Nu o păstrați decât pentru plăcerea voastră, de aceea energiile ei devin otrăvuri. Gândiți-vă de acum înainte să o faceți să revină spre sursă și spuneți: „Doamne Dumnezeule, dăruie aceste energii pentru gloria lui Dumnezeu și venirea Împărăției Tale...”

Care sunt acei bărbați și acele femei care se gândesc să dăruie dragostea lor Cerului? Ei cred că schimburile pe care le fac nu îi privesc decât pe ei. Dacă mănâncă, o fac pentru ei, Cerul nu are ce căuta. Ei da, dar în acel moment Infernul are ceva de făcut. Pentru că acel „eu” pe care vor să-l satisfacă în senzualitate este deja o parte din Infern. Ei înlătură Cerul sub pretext că ce fac ei e rușinos (dar atunci de ce o fac?) și că cerul nu trebuie să îi vadă, dar de Infern nu se ascund, nu au rușine și de aceea Infernul vine și mănâncă tot. Chiar Biserica n-a explicat nimic, se mulțumește doar să repete: „Creșteți și vă înmulțiți”, și toți se împerechează în tenebre spre marea bucurie a Infernului. Se vorbește de taina căsătoriei, dar în realitate, chiar dacă oamenii se căsătoresc urmând anumite reguli, ei se destrăbălează cu soțul sau soția lor, la care invită tot

Infernul. Iată-i împreună într-un pat, încercând tot felul poziții pentru a trăi maximum de senzații posibile, pentru a se satisface ca niște animale, și asta numim sfințenia căsătoriei! Biată umanitate!

Eu înțeleg ca partea fizică a dragostei să fie importantă, și chiar că poate să ajute la găsirea părții spirituale, dar trebuie să învățați să le considerați ca un punct de plecare, nu un scop. Să presupunem că simțiți o atracție fizică pentru un bărbat sau o femeie: ei bine, în loc să vă scufundați pentru a vă îneca, folosiți această atracție ca un punct de plecare de a vă ridica spiritual. Vi se poate întâmpla, de asemenea, să vedeți un spectacol, să citiți o carte, să frunzăriți o revistă care vor declanșa în voi anumite reacții; în loc să vă lăsați furați și întunecați, luați aceasta ca pe un punct de plecare, o trambulină și străduiți-vă să vă înălțați așa de sus în contempare divină că, atunci când veți coborî veți fi mirat să vedeți câtă bogăție ați adunat, și cum ceea ce v-a tulburat v-a servit de fapt ca stimulant, ajutor și încurajare pentru a progresa.

Dacă simțiți o senzație care vă tulbură, de ce să vă abandonați ei orbește fără a ști unde vă duce? Aduceți-vă aminte că în Știința inițiatică utilizăm totul; deci, bucurați-vă și mulțumiți Cerului spunând: „Ah! Ce bucurie, ce șansă, ce binecuvântare astăzi! Iată o situație în care toată lumea își smulge părul și sucombă, dar eu am posibilitatea de a triumfa. Mulțumesc Domnului, am înțeles. Deci, între noi doi!” Și aplicați metodele pe care vi le-am dat. Astfel, vă veți obișnui să triumfați peste tot, nimic nu va putea să vă tulbure nici să vă învingă, veți deveni tare și puternic, veți deveni o divinitate. Dar, nu, ne lăsăm să mergem orbește, pentru că suntem împinși. Evident, toată lumea e împinsă... Numai că există diferite direcții, și e preferabil să ne lăsăm împinși spre înalt.

De unde e venită dragostea umană, dacă nu de la Dumnezeu însuși? Spunem că Dumnezeu este dragoste, dar nu știm ce este această dragoste, deosebim dragostea fizică, dragostea senzuală de dragostea divină. Nu, nu există nicio deosebire, acestea sunt nuanțe, e aceeași

forță, aceeași energie care vine de foarte sus. Nu aveți încă destulă lumină asupra numărului 1, indivizibil, inseparabil. Tocmai aceasta este dragostea: numărul 1, este cel care le produce pe celelalte; 2, 3, 4 nu sunt decât manifestatii ale lui 1, nuanțe, forme ale lui 1; de aceea trebuie să ne întoarcem la unitate.

Suntem în multiplicitate, suntem la periferie, și când vorbim de întoarcerea la unitate, aceasta înseamnă că trebuie să ne întoarcem la Dumnezeu, spre această dragoste care este 1. Când vă spuneam că trebuie să retrimitem dragostea spre Cer, era pentru că dragostea trebuia să se întoarcă la sursă. Poate n-ați înțeles că Dumnezeu este dragoste, cum poate nu ați înțeles cuvântul „unitate” și că trebuie să ne întoarcem spre unitate. Dar pentru mine e atât de clar! Unitatea, e Dumnezeu, Dumnezeu este dragoste, trebuie să ne întoarcem spre această dragoste.

CUPRINS

Cap. 1 - Dragonul înaripat 1

Cap. 2 - Dragoste și sexualitate 3

Cap. 3 - Forța sexuală, condiția vieții pe pământ 3

Cap. 4 - Despre plăcere 3

Cap. 5 - Pericolele tantrismului 3

Cap. 6 - Iubiți fără a aștepta să fiți iubiți 3

Cap. 7 - Dragostea răspândită peste tot în univers 3

Cap. 8 - Dragostea spirituală, un mod superior de a se hrăni 3

Cap. 9 - Un transformator al energiei sexuale: idealul înalt 3

Cap. 10 - A deschide dragostei un drum spre înalt 3